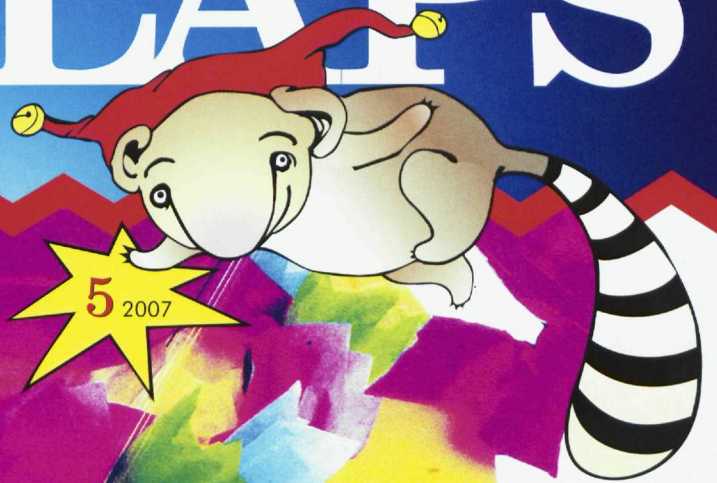

Hind 23 krooni

HEA LAPS

JA TEMA SÕBRAD JA SUGULASED

Postritel:

US5

**Hendrik Sal-Saller
& Smilers**

**Steni
võistluselt**

**Maalime
sõnadega**

**Iti-Pätrik
tegi raamatu**

**Kristiina Kassi
kõrvarõngajutt**

**Kuidas
Palusalu
andis valu**

**Koogu tõde
metsvindist**

Pärlid emale

**Uut ja vana
õuemängudest**

<http://kommikas.kalev.ee/healaps/>

Ilusat ja päikeselist
emadepäeva kõigile emadele,
vanaemadele ja emalikele
õpetajatele!

Anna-Kaisa Adamson Suure-Jaanist

Öeldakse, et emadel
on tänapäeval kiire -
aga lastel on ju samamoodi!
Õnneks mõned tunded,
mis ei tunne ajapiire,
emade ja laste sisse loodi.

Armastus ja hoolimine,
mõistmine ja siirus
liidavad meid läbi iga aja.
Kuid on siiski hea,
kui vahel meelest läheb kiirus -
vahel lihtsalt koos on olla vaja!

Leelo Tungal

WWW.LASTEKAS.EE

Kaanepilt: Triin Valdmaa Jõgevalt

- 3 Kāti Klutšivski, Kristjan Petersell, Caryna Jõgiste, Andrus Norak
- 4 Kristiina Kassi "Ema kõrvarõngad"
- 6 Kunst Mustamäe noorte kunstnike lavanukud
- 7 Uuemõisa laste loomingut
- 8 Kirjalaps. Maalime sõnadega
- 10 Paavo Nõgene Kristjan Palusalust
- 12 Viktoriin Aino Perviku kohta
- 13 Naeru-uss
- 14 Kristiine Algkooli kevadlood
- 15 Ande intervjuu mustkunstnik Meelis Kuboga
- 16 Kelli Maldre essee rahandusministeeriumi võistluselt
- 17 Kirjaõps Marika Reiko
- 18 Uudis
- 19 Peep Veedla metsvindist
- 20 Maalime sõnadega. Eva-Lotta Kivi
- 21 Poster 1 US5 Poster 2 Hendrik Sal-Saller
- 22 Poster 2 Hendrik Sal-Saller
- 25 Kirjanurk
- 26 Üuemängud. Malle Poola, Kärt ja Margot Sepp
- 27 Ilmar Trulli ristsõna
- 28 Paula-Salme Sandrak Põhjafestivalist
- 30 Lully Gustavsoni pärlid
- 31 Nimelood
- 32 Iiti-Pätrik Järve raamat
- 33 Suur vahetund. Anneli Orgusaar "Klassist"
- 34 Barbindus. Staarid laulupeol
- 35 Reet Mängel-Juuse koomiks
- 36 Aino Tigasest
- 37 Steni võistluse võidutöö: Laura Raagi rotilugu
- 39 Järjehoidja
- 41 Pop Henrik Sal-Saller
- 42 Pilte Steni konkursi võitjate autasustamisest
- 43 Lego

Väljaandja: Mittetulundusühing "Hea Laps"
Harju 1, 10146 Tallinn Tel. 631 44 28
Hea.Laps@mail.ee

Trükk: Reusner

Ajakiri Hea Laps ilmub kord kuus

Toimetaja Leelo Tungal, leelo@healaps.ee

Levijuht Britta Koržets, britta@healaps.ee

Kujundaja Vivika Kalt, vivika@healaps.ee

Emata

lial ei taha ma
elada ilma emata,
ei oska ma midagi
teha ilma temata.
Ilma emata olen ma
nagu üks ilma
uksenuputa,
lamp ilma
lambipirnita,
sai ilma jahuta,
kott ilma mahuta,
nägu ilma suuta,
mets ilma puuta.
Elu ilma emata —
ei taha elada seda ma!

Käti Kljutsivski Tartu Veeriku Kooli 3b klassist

Kool ja kevad

Kool on kestnud ajast aega,
pole lastel lustiks aega.
Kool on ikka päris raske,
vahel puhata meil laske!

Tunde, neid meil palju on
ja õpetaja, ta nagu kalju on.
Ei ta lase varem ära —
ütleb, sellest tulla kära.

Kui siis suvevaheaeg on käes,
oma klassitunnistust ma näen.
Ei peagi minema ma enam kooli
ega siis õppimisest keegi hooli.

Praegu käes on kooliveerand viimane
ja hindeid häid me saada püüame.

Kristjan Petersell Viluste Põhikoolist

Puukoolis

Puud käivad puukoolis,
nad ei istu pingis, toolis.
Puukoolis käivad puud
tunnis küll ei pruugi suud.

Nad ei vasta suuliselt,
pigem ütleks: puuliselt.
Ranitsat ei kanna seljas,
nad ei jookse tuhatnelja
vahetunni ajal ringi.

Nad ei istu koolipingis,
püsti seisavad nad tunde.
Neid ei jäeta peale tunde.

Puud ei saa ka märkusi,
tüve sisse sälkusid.
Nad ei lahuta, ei liida,
õpetaja neid ei kiida.

Mida teevad puud siis koolis,
teaduskonnas, õppetoolis?
Poogib neid seal aednik Vilja,
et nad kannaks rohkem vilja.

Andrus Norak

Ootan suvevaheaega

Mul läheb koolis väga hästi.
Kuidagi ei suuda oodata, millal koolivaheaeg algab. Ilmad on
ilusad ja soojad. Suveni on veel palju aega.
Eelmisel aastal olin kogu aeg maal vanaema juures. Peaaegu
iga päev käisin ujumas või sõitsime niisama sõbrannaga ringi.
Mul on suvel sünnipäev. Vanaema ütles, et sel aastal võiks
sünnipäeva pidada "Januses Käos". Põnev on, sest selles
kohvikus pole ma veel kordagi käinud.
Vanaemal on alati huvitavaid plaane minu jaoks. Raske on suve
oodata. Pean pingutama ja püüdma! Tahan hästi õppida.

Caryna Jögiste Kehra Keskkooli 2a klassist

**Täname
Kultuuriministeeriumi,
Kultuurkapitali ja
Hasartmängumaksufondi**

**Suur aitäh Haridus- ja
Teadusministeeriumile,
kes tellis ajakirja 585-le koolile!**

Lepatriinukõrvakad

Kristiina Kass

Nii kaua kui mäletan, olen ma alati tahtnud kõrvarõngaid. Mitte selliseid plastmassist ja kunstkiviga, nagu on laste printsessiehete komplektis ja mis pannakse kõrva klipsuga. Mina tahaksin selliseid, nagu emal on, väikseid kullast rõngaid, mille küljes ripub tilluke süda.

Aga nende jaoks peaksid kõrvades augud olema.

"Ma tahan kõrvadesse auke!" olen ma palunud emalt juba ei tea mitu korda. Aga ema ütleb selle peale alati, et natukene pead ikka veel vanemaks saama.

Meie klassis on juba Katil, Madlil, Tiinal, Marilil ja Annabelil kõrvarõngad, ja Kaisale lubati jõuludeks. Ja mina, kes ma olen neist kõigist – Tiina väljaarvatud – vanem, mina pean ootama, kuni olen ema meelest küllalt vana! See on ju suur ülekohus!

Siis, kujuta ette, kinkis vanaema mulle sünnipäevaks kuldseid lepatriinukõrvarõngad! Need on veelgi ilusamad kui need ema väikesed südamega rõngad. Mu lepatriinukõrvakad on kindlasti maailma kõige kenamad kõrvarõngad! Ma olin nende üle kohutavalt õnnelik ja kallistasin vanaema nii kõvasti, et tal jäi lausa hing kinni.

Emal oli natuke rahulolematu näoga ja ütles vanaemale, et too oleks pidanud ikka enne temaga asja arutama. Vanaema ütles, et see ei tähenda ju tingimata seda, et me tormame nüüd kohe mu kõrva augustama. Et eks seda jõuab ka järgmisel aastal. Aga mina ütlesin, et tähendab ikka küll. Mina tahan auke kohe täna ja kui täna ei jõua, siis igatahes homme! Ja selle üle me rohkem ei vaidle.

Järgmisel päeval läksimegi vanaemaga samasse kullapoodi, kust ta oli mu lepatriinukõrvakad ostnud.

"Kas te teete kõrva auke?" küsis vanaema müüjalt ja osutas minu poole. "Tüdrukute asi, tahavad ju kõrvarõngaid kanda."

"Ikka teeme," ütles müüja. "Üks hetk, ma toon vahendid."

Müüja läks tagaruumi ja tuli varsti tagasi kõrge tooli, väikese pudeli ja püstoli moodi riistapuuga. Siis võttis ta klaasvitriinist mitu väikest ehtekarpi, igähes paar kõrvanööpe.

"Ma puhastan su kõrvad ära," ütles müüja, "ja sina võid niikaua endale sobivad kõrvanööbid välja valida.

"Mul pole uusi kõrvanööpe vaja," ütlesin mina müüjale. "Mul on juba lepatriinukõrvakad olemas."

"Kas te teete kõrva auke?" küsis vanaema müüjalt ja osutas minu poole. "Tüdrukute asi, tahavad ju kõrvarõngaid kanda."

"Tal on, jah, väga ilusad uued lepatriinukõrvarõngad," kordas vanaema igaks juhuks ja kraamis käekotist mu uued kõrvakad lagedale.

Müüja ütles, et mu lepatriinukõrvarõngad on tõesti väga kenad, aga neid ei või veel praegu kõrva panna. Kõigepealt peab panema sellised harjutuskõrvanõõbid, mis tulistatakse püstoliga läbi mu kõrvanibu ja alles järgmisel nädalal võib ema või vanaema need lepatriinukõrvarõngaste vastu vahetada.

Mina olin üsna pettunud, et ma ei saagi kohe oma uusi kõrvakaid kanda. Aga väga kaua ma ei jõudnud pettunud olla, sest siis hakkasin ma hoopis selle tulistamisjutu pärast närveerima.

Vanaema tahtis täpselt teada, et kas see on ka valus, kui kõrvanõõp niimoodi läbi kõrva tulistatakse. Müüja vastas, et natukene näpistab, aga see käib nii kiiresti, et ma ei jõuagi midagi märgata. Ja igatahes ei tee see üldse rohkem haiget kui herilase nõelamine.

Siis hakkas see müüja külma vatitopiga mu kõrvanibusid puhastama ja mina mõtlesin hirmuga, et kohe varsti saan ma sama palju haiget kui herilase nõelamisel, ja mu põlved hakkasid värisema ja klimp tuli kurku. Aga siis mõtlesin ma oma ilusate lepatriinukõrvakate peale ja selliste täitsa tobedate plastmassist kõrvaklipsude peale, mida ma peaksin elu lõpuni kandma, kui nüüd põnnama lõõn. Nii ma siis valisin sellised kullavärvi harjutuskõrvanõõbid, millel oli keskel väike roosa kivi.

Müüja joonistas vildikaga mu kõrva peale täpid nendesse kohtadesse, kuhu tulevad augud, ja näitas mulle peeglist, et kas on hästi. Mina katsusin musta täppi näpuga ja müüja ütles, et nüüd peab ta mu kõrva uuesti ära puhastama ning keelas mul enam seda puutumast.

Mul hakkas kõrvanibu sügelema ja ma pidin seda sügama ja müüja kortsutas kulmu ja puhastas mu kõrva kolmandat korda ära ja joonistas uue täpi.

Siis võttis ta selle augupüstoli ja pigistas mu kõrvanibu selle otsa vahel ja ütles, et nüüd katsu paigal püsida. Ma hoidsin vanaema käest kinni ja siis, kui mu kõrva ääres kostis kõva pauk, pigistasin vanaema kätt nii kõvasti, et sinna jäid küünejäljed.

"Ei olnud ju eriti valus?" tahtis müüja teada, aga mina hakkasin nutma ja ütlesin, et oli ikka küll jube valus ja on veelgi valus.

"Teeme nüüd ikka teise kõrva ka augu," ütles vanaema ja lubas, et ostab mulle jäätise, kui kõik on möödas.

Aga mina ütlesin, et mina ei taha enam mitte iialgi mitte ühtegi auku oma kõrva ja mulle peab ostma jäätise sellest hoolimata, lohutusauhinnaks.

Vanaema ohkas ja maksis müüjale ühe augu ja ühe harjutuskõrvanõõbi eest, aga müüja torkas karbi teise samasuguse kõrvanõõbiga lauashtlisse ja ütles vanaemale, et hoiab selle igaks juhuks alles. Kõhatas veel paljutähenduslikult. Ta kujutas vist ette, et mina muudan kunagi selle teise augu suhtes meelt, aga seda seda loodab ta küll asjatult.

Kodus ema natuke imestas, miks mul ainult üks kõrvanõõp on. Ja järgmisel päeval koolis imestasid tüdrukud veel rohkem, miks mul ainult üks kõrvanõõp on. Ja mina pidin terve loo algusest peale vähemalt kaheksa korda üle rääkima. Tüdrukud küll naersid, et ega see kõrva augustamine nüüd nii jube valus ka vast ei olnud. Neil on hea naerda, neil on kas kaks auku või siis mitte ühtegi. Tore küll!

Sellest kõigest on nüüd möödas kaks nädalat. Ema vahetas harjutuskõrvarõnga asemele lepatriinukõrvaka ja see näeb mu kõrvas tõeliselt ilus välja! Auk ei ole enam peaaegu üldse valus ja selle kõrva peal võib juba täitsa normaalselt magada.

Vanaema helistas täna ja küsis, kuidas mu kõrva käsi käib.

"Täitsa hästi," vastasin mina ja hingasin sügavalt sisse. Siis ma küsisin, et mis sa, vanaema arvad, kas selles kullapoes on veel see teine roosa kiviga harjutuskõrvakas alles. Vanaema oli natuke aega vaik ja mulle tundus täiesti, nagu oleks ta naeratanud, kuigi naeratus ei tohiks ju telefonis üldse kuulda olla.

"Mina arvan küll, et neil on see veel alles," ütles vanaema. "Aga võib-olla tahad sa parema meelega hoopis sellist, mis ei erine kuigi palju su lepatriinukõrvarõngast."

Kõike need vanaemad ikka oskavad ette näha! Me leppisime temaga kokku, et ta tuleb mulle homme kooli vastu ja võtab kõrvatropid kaasa, nii et ma selle püstolipaigu pärast ei ehmataks, kui see mu kõrva ääres kõmatab. Küll siis ema ja isa on alles üllatunud, kui mul mõlemas kõrvas rõngaid näevad!

Aga see peab olema üllatus. Ei tea küll, kuidas ma oskan saladust hoida.

Triibu-Liine lähedased sugulased

Kas teate, et teatri- ja telekunstnik **Gunta Randla** on ka meie vapi-loomale Triibu-Liinele kuju andnud? Gunta Randla vahvaid nukke on näinud kohe kindlasti kõik eesti lapsed, sest ETV-s on tema kätetööd näidatud juba mitmele põlvkonnale.

Lisaks kõigele muule juhendab Gunta ka Mustamäe Laste Loomingu Maja teatrinukkude ringi.

Nukud, keda siin näete, on tema juhtimisel valmistanud **Anette Altrov, Maria Eldermann, Elisabeth Haljas, Helen Kiisel, Marlen Laanep, Merli Lall, Kristin Pukk, Kaidi-Kätlyn Reimann, Brette Marleen Slabko, Siiri Taal, Alexandra Tikerpuu, Johanna Väinaste ja Kleiri Suv**.

Küll oleks vahva neid mõnusaid tegelasi ka teatris näha!

Hea Lapse ekaaslane

Läänemaal, Haapsalu külje all asuv Uuemõisa Algkool on meie ajakirja ekaaslane: aastaid on tal kolmteist. See on vahva kool, kus igal aastal selgitatakse välja kooliõbikud – teadagi pole need nokalised-tiivulised, vaid ikka koolilapsed, kes oma lauludega nii sõprade kui ka õpetajate südameid soojendavad. Uuemõisa laste seas on ka tublisid kirjutajaid. Lugege ise!

Kooliõbik 2006 finalistid

Minu isa

Minu isa tubli mees,
kogu aeg ta tööd meil teeb.
Kodus näha teda harva,
sellepärast mina arvan:
issid võiksid teha vähem tööd,
kodus oleksid nad päevad-ööd,
kasvataksid oma lapsi,
lapsed näeksid rohkem papsi.

Andra-Johanna Liba

Minu kodu

Minu kodu kaunis kohas,
ümbrus alati on puhas.
Koduaed meil hästi suur,
seal on ploomipuud ja õunapuud.
Aias kasvab palju lilli, kurki, porgandit ja tilli.

Äkki märkan: aias uss,
valus tema hammustus.
Mesimummud kavalad,
sutsavad mind salaja.
Töökad on meil vesirotid,
jänesed ja mullamutid.

Bertel Schweindt

Minu kool

Meil on vahva koolimaja,
siin õpilasi üle saja.
Poisse, tüdrukuid on palju,
silmad täis on naeru, nalju.

Õppida on lausa lust,
kui näed sõbra naeratust.
Õpetaja kiusab vahest –
ei me hooli sellest pahest,
sest et temale ju ikka
mõni poiss ka vembu viskab.
Koolis käime rõõmuga,
sest palju tarkusi siit saab.

Marian Jakubauskas

Rada

Jäljed ees ja jäljed taga,
kokku saab neist terve rada.
Igal rajal mõte sees,
minul rada alles ees.

Liina Mäepeere

Hommik

Küll hommik tuli täna vara!
Ka väike õeke alles magab.
Nii soe ja mõnus on mu voodi,
ei tahaks ülds minna kooli.

“Alles voodis? Kas oled haige?”
kostab köögist ema hõige.
Ja juba rohi mulle toodi...
Oh ei! Ma tahan minna kooli!

Kelvin Vaske

Paks Peeter

aks Peeter prantsatas pingile. “Päh, polegi pidu!” porises poiss.
Paps parandas parajasti Pobedat, pooled poldid pooleks.
“Poiss, palun pane poe poole punuma! Polte pole panipaigas.
Palu palju polte!”

Peeter pärib: “Palju plekid?” Paps pajatab: “Pärast premeerin!”
Peeter-poiss paterdas poodi, palus palju polte. Pistis, poldid pihus, papsi
poole punuma. Paid poissi premeeris paps porgandiga.
“Päh!” porises paksuke. “Premeeri parem präänikuga!”

Martin Judanov

17. mail on pokukalendri järgi tore püha – õiesoengupäev. Mullu sai sellest päevast veel ka pokude avastaja – kunstnik Edgar Valteri – mälestuspäev. Onu Ets oli Hea Lapse hea sõber ja kaastööline ajakirja ilmumisest peale...
Aprillinumbris avaldatud Edgar Valteri maal inspireeris lugejaid kirjutama üpris erinevaid lugulaule. Siin on neist väike valik!

Metsahaldjas

Suurte okaspuude vilus elab tütarlaps nii ilus. Siiski õnnelik ta pole, silmis peituv pilk on kole.

Metsahaldjaks teda hüüti, õnne, rõõmu hoida püüti. Kuni metsa võõras saabus, mustas mantlis, nõiakaabus.

Kõik nüüd veeres allamäge, nõid ju näitas oma väge. Haldja pimedusse ajas, aga tüdruk valgust vajas.

Nüüd ta nukralt istub seal, külma, röske rohu peal. Õnneks süda on tal soe, miski muu ei enam loe.

Peagi printsiki metsa jõudis, nõialt lahkumist ta nõudis. Lõpuks nõia ära ajas, võidurõõmust mets nüüd kajas.

Haldjas seda kõike nägi, kuidas aitas printsi vägi nõia ära ajada, et saaks laul nüüd kajada.

"Nõid ei enam näita nägu!" kukub õnnest väike kägu. Metsahaldjas rõõmus taas, ilust särab mets ja laas!

Elis Ruus
 Elva Gümnaasiumist

Unistustes

Olen hulgas riideta, kuskil mind ei kiideta. Külmun terves maailmas jääks, aga süda soojaks jääb. Tahaks sooja süüa – seda ma ei saa, hoopis lüüa.

Refr.: Unistustes elan kõik päevad, inimesed mind paljana näevad. Oh, oleks ma rikas, mitte vaene, siis võtaks ma pangast suuri laene, annetaks neid hulgustele minusugustele!

Olen hulgas riideta, kuskil mind ei kiideta. Kui kurbus võtab pea, siis sa midagi ei tea. Jalad on sul külmunud, keha kokku vajunud... Ainult süda tuksub...

Unistustes elan kõik päevad...

Äkki leian hea kodu, kus ei ole halba onu, et see kaitseks mind ja igal juhul sind...

Grete Põlluste
 Paliverest

Mõtlik metsahaldjas

Kord metsa tuli plika, kel aastaid oli vähe. Ta juuksed olid pikad, ta silmad nagu tähed.

Istus ajakaldal ta, mitmeid aastaid seal. Oli üksildane ta, hall tal juba pea.

Siis lõpuks teda kutsuti kaugelt metsa südamest. Ja veelkord aina kutsuti, ta seda tundis südames.

Ta sammus vaikselt sambla pääl – ikka kostis metsast hääl. Ta sinna sammud sättis.

Ning pärast metsa südames võis näha lendamas üht kaunist haldjatüdrukut, kel helde süda sees.

Mariin Pantelejev
 Tallinna Inglise Kolledži 2b klassist

Suvehaldjas

Kas on pildil kaunis haldjas,
kelle ümber kuma kuldjas?
Puhkab pärast pikka päeva,
millal nägi palju vaeva.
Tantsis ümber lehtes puude,
kaaslaseks ta võttis tuule,
vaikse, pehme suvesooja,
olles hüva ilma looja.
Hüppas üle allikate,
värvis üle murukatte.
Paitas lillekeste päid,
suvepäevi soovis häid.
Liblikad ta lendu lasi,
linnulastel tegi musi.
Kogu mets kui kirjuks sai,
haldjas rahule siis jäi.

Tule ruttu, haldjas hea,
külla meile õige pea!
Keeruta me metsas tantsu,
meie aasadele astu!
Oled suve laps ju sina,
suve väga ootan mina!

Anastassia Belkov
Tallinna Prantsuse Lütseumist

Päikesekiire-tüdruk

Kuldkollaste kiharatega plika
istub nõmmiku serval.
Ta südamest kiirgab soojust
ja ta hing on rõõmus.
Päikesekiire-tüdruk on vaikne –
ta ei räägi.
Kuid üksainus pilk selle kaunitari
poole võib kõik saladused
avada.

Malle Poola
Tartust

Punane lillelaps

hel ilusal päikeselisel päeval avastas mesilane Maasi lilleõie seest ühe naljaka olevuse ja lendas kohe ära, kuna see olevus oli liiga hirmuäratav. Tegelikult ei olnud see mingi olevus, vaid täiesti tavaline lillelaps, aga tema vanemad olid ta üksi jätnud, kuna ta oli teistsugune kui teised ja nad ei tahtnud, et teised vanemad neid pilkama hakkaksid. Niisiis oli ta jäetud täiesti üksi. Ja kuna isegi mesilased lendasid ära, kui teda nägid, siis oli tema eluke igav ja üksildane, kuigi vähemalt see lill, milles ta elas, armastas, kaitses ja lohutas teda.

Kindlasti küsite, et miks ta oli siis imelik. Nimelt ta oli üleni punast värvi. Tavalised lillelapsed olid teistsugused. Ta ei käinud kunagi oma lille seest väljas, kuna kartis, et hirmutab teised ära. Ükspäev hakkas teda aga nälg liialt näpistama, nii et ta pidi toidu järele minema. Lillelaps kartis kohutavalt. Ta liikus rohuliblede varjus ja maa ligidal. Kuid ikkagi nägi teda üks linnuke. Linnuke hakkas laulma ja lillelaps põgenes. Linnuke lendas talle järele ja tahtis teada, miks ta ennast niimoodi varjab. Punane lillelaps teatas, et ta kardab, et teised jooksevad ta eest ära, kuna ta on nii hirmuäratav, ja ta ei kannata seda valu välja, kui näeb, et keegi väldib teda. Linnuke aga arvas, et ta ei tohiks ennast varjata. Punane Lillelaps ei saanud linnust aru.

Linnuke taipas lapse näost, et peab talle seda uuesti seletama. Linnuke alustas: „Kõik väldivad sind, kuna sa ise väldid ennast.“ Lillelaps imestas: kuidas saab iseennast vältida? Linnuke ütles haldjale, et ta peab sulgema ennast lille sisse ja mõtlema selle üle, kuidas saab iseennast vältida. Lillelaps läskis ja sulges ennast lille sisse. Ja nüüd istubki ta seal tänapäevani ja mõtleb, et kuidas saab ise ennast vältida. Aga näib, et ta pole selles vist ikka veel selgusele jõudnud...

Grete Sirge Laeva Põhikoolist

Metsasalu

Elas kord sügavas metsas üks tüdruk. Tema ema ja isa olid ta lihtsalt sellepärast maha jätnud, et ema oli väga haige ja neil polnud teda kusagile jätta. Tüdrukul polnud pärisnime ja teda hüüti metsaingliks. Teda polnud keegi kunagi näinud. Räägitakse, et tal polnudki riideid ja ta oli 17-aastane.

Ükskord tuli metsasallu karjapoiss, kes nägi hurtsikut. Ukse ees istus paljas neitsi. Karjapoiss läks külla ja küsis kotiriiet. Tegi sellest seeliku ja pluusi.

Karjapoiss läks tagasi metsatüdruku juurde ja andis talle riided.

Tüdruk pani riided selga ja nüüd julges poiss teda ka rohkem vaadata. Kui ilus ta oli! Kuldseid juukseid lainetasid tüdruku seljal ja sinised silmad särasid nii kaunitl.

Tüdruk kutsus oma aeda vaatama. Seal kasvasid marjad, seened, õnapuud ja palju lilli. Karjapoisile meeldis tüdruku aed ja ta lubas tüdrukut iga päev külastada. Oma lubadust ta pidas.

Poiss küsis, mis tüdrukul nimeks. Tüdruk ütles, et tal pärisnime polegi, kuid teda kutsutakse metsaingliks. Poiss kutsus tüdruku külla elama. Kuid külas tüdrukule ei meeldinud, sest seal oli nii palju kära, aga tüdruk oli harjunud vaikuse, rahu, linnulaulu ja puudekohinaga. Karjapoisile meeldis aga metsaingel ja poiss palus tüdrukut endale naiseks. Preester laulatas nad ja nad elasid õnnelikult metsasalus oma elu lõpuni.

Kas teie teate, kes oli see eestlasest olümpiavõitja, kes mõisteti surma, kuid põgenes ja tuli koju tagasi? Keegi ei tea? Ma siis ütlen ise: see oli maadleja Kristjan Palusalu, Eesti kõigi aegade kuulsaim sportlane.

Algus oli nagu muinasjutus. Kristjan sündis talupoja-perre viimase, kaheksanda lapsena. Ning just tema, noorim poeg, läks maailma, et tuua endale ja oma rahvale surematut kuulsust.

Kristjan kasvas vaesel Läänemaal, tegi vendadega koos talutööd, kuid ta armastus oli lapsest peale sport.

Ta puseles talu noore pulliga, jooksis hobuse sabas, maadles küla tugevaimate meestega. Neljateistaastaselt ei leidunud talle jõu poolest ümbruskonnas vastast.

Kui ta siis Tallinna lähedale sõduriaega teenima läks, oli seal võimalik alustada õigete maadlustreeningutega. Vägilasekuju tõttu hakati Kristjanit kutsuma Kalevipojaks. Peagi oli ta raskekaalus Eestis kõige esimene, maailma vägevat vastu aga lasid võidud veel oodata. Öeldi: ta on küll jõu poolest kõigist

teistest üle, kuid tal on liiga hea süda, liiga vähe pealehakkamist ja oskusi, et teisi selili keerata.

Nii möödus viis aastat, kuni kätte hakkasid jõudma 1936. aasta Berliini olümpiamängud. Seal otsustas Kristjan end proovile panna kahes maadlusviisis – vabamaadluses ning kreeka-roma maadluses.

Ja siis hakkas juhtuma asju, mida mitte keegi polnud julgenud loota ega uskuda. Alistanud kõik viis vastast, võitis Kristjan vabamaadluses kuldmedali!

Aga see oli alles pool asja. Algas kreeka-maadluse turniir ning karvapealt kordus sama: eestlane võitis ka siin kõik vastased ning käes oli teine kuld! Mitte keegi enne teda polnud olümpiamängudel võitnud raskekaalus kahte kuld – Kristjan Palusalu tegi seda esimese ja ka viimasena.

kõigi aegade esimene

Mitte keegi enne teda polnud olümpiamängudel võitnud raskekaalus kahte kulda — Kristjan Palusalu tegi seda esimese ja ka viimasena.

Kahekordset olümpiavõitjat oli koju jõudmisel vastu võtmas kolmandik Tallinna elanikest. Inimesed nutsid ja naersid, tervitades heledapäist ning vaikivat naeratavat hiidu. Eestlane oli maailma kõige tugevam mees! Ning riik kinkis talle nii suurt kuulsust toonud kangelasele tänutäheks oma talu.

1937. aastal võitis

Kristjan veel Euroopa meistri

tiitli, kuid pidi juba järgmisel aastal käevigastuse tõttu spordiga hüvasti jätma.

Algas Teine maailmasõda. Koos paljude teiste eestlastega viidi Palusalu Venemaale. Sõjaväkke sattumise asemel pandi mehed töölaagrisse. Nälja ja haiguste tõttu hakkasid varsti paljud surema.

Kristjan tegi otsuse: tema tuleb koju tagasi. Koos kaaslastega mindigi jooksu, kuid püüti peagi kinni. Võimude otsus oli: mahalaskmine! Et aga puna-armeel oli parajasti sakslaste vastu sõdimisel kibe käes, asendati surmanuhtlus meeste rinde saatmisega — võidelgu ja surgu seal!

Ent Palusalul polnud mõtteski surra. Koos kahe kaaslasega ületas ta rindejoone ning andis end soomlaste kätte. Ning oli mõne kuu pärast kodus tagasi, oma Pillapalu talus.

Kui nõukogude väed 1944. aastal jälle Eesti vallutasid, arreteeriti Palusalu mõne aja möödudes ning viidi Tallinna vanglasse.

Vanglas peeti teda ligi kaks aastat. Ülekuulamistel süüdistati maailmameistrit enda vabatahtlikus vangiaandmises. Selle eest ootas tavaliselt 25 aastaks vangilaagrisse saatmine. Siiski ei julgenud võimud rahvuskangelast Siberisse saata ning lõpuks ta vabastati.

Kuid peagi seejärel vaikiti Kristjan Palusalu nimi ligi kaheksaks aastaks maha. Paljud enam ei teadnudki, kas teda ongi olemas. Kuid ta nimi elas rahvas seas ning aitas kõige raskematel aegadel vastu panna. Inimesed teadsid, et olgu, kuidas on, Palusalu nad juba ei murra. Nagu ei murtud ka kogu meie rahvast.

Kõige selle pärast peame Kristjan Palusalu meie kõigi aegade esimeseks sportlaseks.

Tuleval aastal möödub ta sünnist 100 aastat.

VÄIKE PERVIKIN

22. jürikuu päeval tähistas oma juubelisünnipäeva paljude laste lemmikkirjanik AINO PERVIK. Pole vist ainsatki last ega täiskasvanut, kes ei tunneks tema loodud kujusid – mereröövli-tütart Arabellat, Kunksmoori, Sookollit ja paljusid teisi vahvaid raamatutegelasi. Meie viktoriiniküsimustele õigesti vastates ja vastuseid enne 5. juunit võid saada armastatud kirjaniku uudisteose omanikuks.

Üks Perviku esimestest raamatutest oli koos Eno Rauaga kirjutatud loodus-seiklusjutt, mille peategelaseks oli poiss nimega Rein. Selle raamatu pealkiri on

- a) "Reinu rännuteed"
- b) "Rein, karud ja teised"
- c) "Rein karuradadel"

"Väikestes vigurjuttudes" on vahva lugu lambast, kes peidab end osavasti hundi eest – temast saab nimelt

- a) karu
- b) sammal
- c) karusammal

Raamatus "Sisalik ja sookoll" tegutseb üks abivalmis olend, kelle nimeks on Rana. Rana on

- a) konn
- b) sisalik
- c) rästik

Kunksmoori nime all tuntud tegelasel on ilus ja kõlav eesnimi. See on

- a) Mammaliine
- b) Issiliine
- c) Emmeliine

Arabella isa Taaniel on mereröövliite pealik. Tema hüüdnimeks on aga

- a) Tina
- b) Raud
- c) Raudpats

Mitmeid Perviku raamatuid kujundanud tema tütar, kes ka ise on populaarsete lasteraamatute autor. Tema nimi on

- a) Piret Mildeberg
- b) Piret Räni
- c) Piret Raud

Arabella-raamatust on tehtud ka mängufilm, kuid see pole Aino Perviku loomingust ainus teos, mis on kinolinale jõudnud. Mängufilm on vändatud ka raamatust

- a) "Maailm Sulelise ja Karvasega"
- b) "Kallis härra Q"
- c) "Draakonid võõrsil"

Aino Pervik on avaldanud

terve sarja mudilasteraamatuid, mille eest sai ta 2002. aastal Kultuurkapitali preemia ja 2004. aastal Nukitsa konkursi 3. koha. Selle sarja peategelane on

- a) Kersti
- b) Kaari
- c) Paula

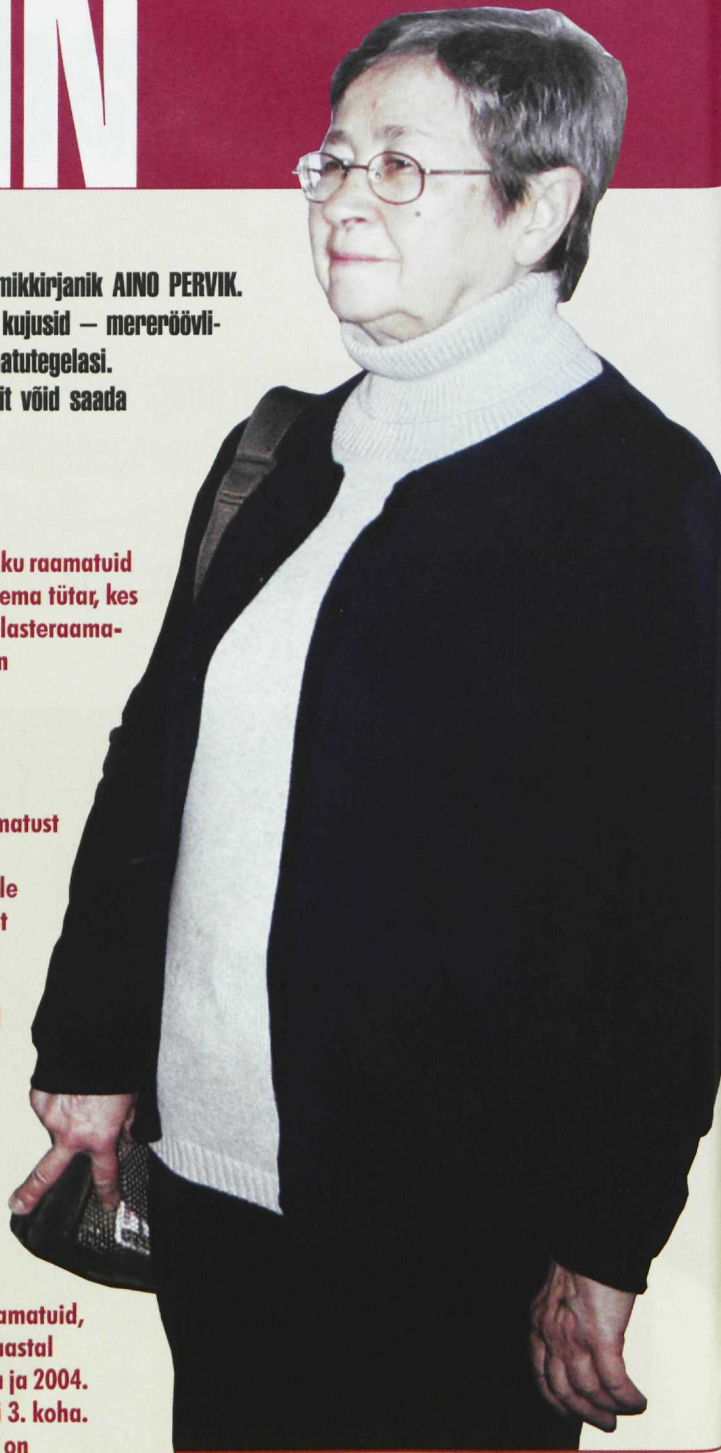
Aino Pervik on kirjutanud noorsooraamatu, mis ilmus 1969 ning on tõlgitud ka läti ja leedu keelde. Selle pealkiri oli

- a) "Rannapall"
- b) "Õhupall"
- c) "Pesapall"

Meie lastekirjanduse klassik Eno Raud (1928–1996) oli Aino Pervikule väga lähedane inimene, nimelt

- a) isa
- b) vend
- c) abikaasa

Juku tuleb koolist ja teatab: "Täna sain õpetajalt kiita!"

"Mida ta sulle siis ütles, pojuke?" küsib ema.

"Ütles, et seda hirmu nüüd küll pole, et ma kunagi mõistuse peaksin kaotama!" kiidab Juku.

"See on tõesti hea uudis," arwab ema.

"Jah – ja veel ütles ta, et ei saa ju kaotada seda, mida kunagi olemas pole olnud!" ajab Juku uhkelt rinna ette.

"Juku, kas sa tead, mitu last teie klassis õpib?" küsib vanaema.

Juku mõtleb veidike ja ütleb siis: "Täpselt ei oska öelda, aga pooled kindlasti!"

"Juku, kas sa tead, millest on tulnud Euroopa nimetus?"

"Sellest, õpetaja, et siin elavad eurooplased!"

Õpetaja vaatab Juku käsi: "Kuule, Juku, sa pole vist täna käsi pesnud – need on sul nii räpased!"

"Oi, õpetaja – kui te veel mu jalgu näeksite!" lausub Juku naeratades.

Õpetaja: "Kes oskab nimetada igihaljaid taimi?"

Juku tõstab käe: "Külmutatud spinat, õpetaja!"

"Juku, kes kirjutas tahvile: "Õps on jobu!?" küsib klassijuhataja.

"Mina, õpetaja," teatab Juku punastades.

"No hea seegi, et sa ei valeta!"

Tuubil täis bussis pahandab üks vanaonu Jukuga: "Poiss, kas sa ei tea, et seisad juba pool tundi minu jala peal?"

"Oi, vabandust – ma ei teadnud, et te hakkate väljuma!"

"Õpetaja, ema palus küsida, mida see kriipseldus tähendab, mille te eile mulle päevikusse tegite?"

"Mis kriipseldus?" pahandab õpetaja. "Kas sa siis lugeda ei oska – siia on kirjutatud märkus "Juku käekiri on segane ja täiesti loetamatu!""

Juku on koos emaga vanaema juures külas. Enne uinumist vigiseb ta voodis:

"Armas jumal, palun kingi mulle plaadi-

mängija! Armas taevaisa, kas sa kuuled mind: mul on hädasti plaadimängijat vaja!"

Ema pahandab: "Kuule, Juku, ega taevaisa kurt ei ole, et sa nii kõvasti karjud!"

"Taevaisa ehk ei ole, aga vanaema on meil ju kõva kuulmisega," lausub Juku.

Zavuu! Saadan teile mõned anekdoodid, loodan, et saate naljast aru! Rinx Tallinnast

Inimsööja jõuab töölt koju, kaks kirstu kaenla all: "Lapsed, kohe lõunale!"

Lapsed vaatavad kirste ja tõstavad nurinat: "Jälle need konservid!"

Mida inimsööja sööb siis, kui otsustab taimetoitlaseks hakata?

Kapsa- ja kaalikakasvatajaid!

Inimsööjad istuvad lõkke ääres, närivad konte ja ajavad juttu.

"Ei meeldi mulle see meie naaberhõimu pealik," ütleb üks. "Kohe mitte üldse ei meeldi ta mulle!"

Teine inimsööja saab lõpuks vihaseks: "Mis sa kogu aeg virised – kui ei meeldi, siis ära söö ja kõik!"

Inimsööja-ema küsib mehelt: "Kelle sa täna meile lõunaks tõid?"

"Sain kätte ühe päris noore üliõpilase!" vastab inimsööja-isa.

Inimsööja-ema saab pahaseks: "Jälle tudeng! Need on ju kõik nii kõhnad ja kondised, et neist ei saa õiget suppi. Eile panin ühe katlasse – see sõi mul kõik porgandid ja kartulid supi seest ära, enne kui see valmis oli saanud!"

Mida ütleb siiliema, kui on oma pojale peksa andnud?

"Sa tead, poeg, et see tegi mulle palju rohkem haiget kui sulle!"

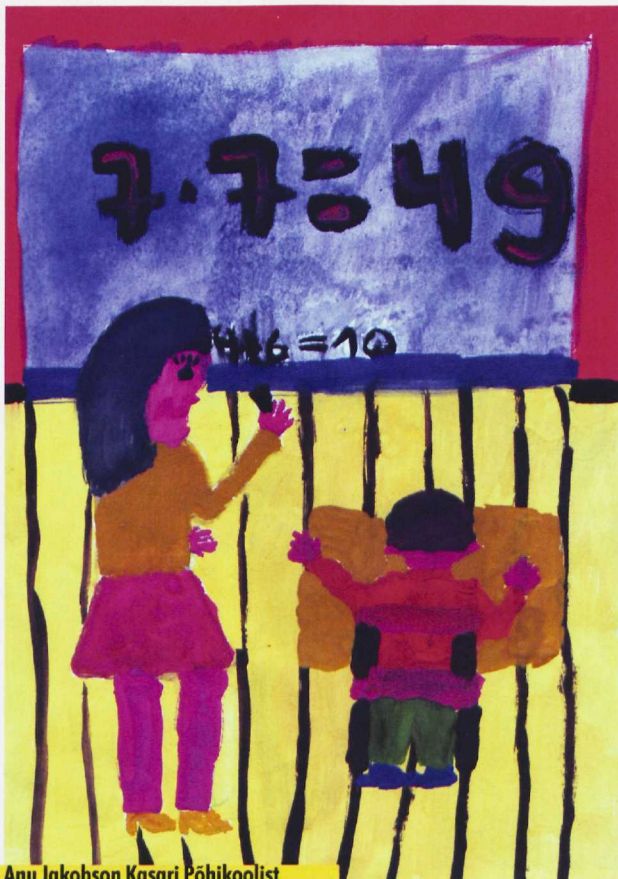

Kakuke tuleb saunast ja vaatab ehmunult peeglis: "Oh sa pagan, jälle unustasin pea pesemata!"

Varga ema läheb vanglasse oma poega vaatama.

"Näed, mis juhtub, kui ema sõna ei kuulata! Kas ma pole sulle kogu aeg õpetanud, et kodust välja minnes tuleb kindad kätte panna!"

Anu Jakobson Kasari Põhikoolist

Kristiinelased kirjutavad

Tere! Mina õpin Kristiine Lasteaed-Algkooli 1. klassis. Meie klassis on 10 tüdrukut ja 11 poissi. Meie klassi õpetaja on Ülle Tammik. Sūgisel käisime oma klassiga Rāegu pargis vāvilisi puulehti uurimas ja korjamas. Oleme kāinud ka teatris. Talvel kāisime jāhāllis uisutamas, kevadel tutvusime Mustamāe raamatukoguga. Kōige rohkem meeldis meie klassile ekskursioon Kumusse.

Kui kool lābi saab, siis tahame klassiga minna rongiga Tūrile.

Mirjam Toom

Tere, Hea Laps!
Meie koos oma õpetajaga
tegime kōik ise luuletusi.
See siin on minu oma!

Kevade tulek

Pilve tagant piilub pāike,
 sinilill on alles vāike.
 Kevadvete vulin ōves,
 kevadhingus kōigil pōuves.
 Kuigi ōves tugev tuul,
 naeratus on meie suul!

Laura Pastak

Kevadpāike

Kena kevadpāikene
 tegi pai mu pōsele,
 tegi pai ka pajule,
 tibus lōivad ōitsele.
 Ojas kannad krooksusid,
 sooja pāikest nautisid.

Riin Sepp

Kevad

Pāike oma soojad kiired
 metsa alla suunas.
 Āratas nii sinililled
 kui ka karud koopas.

Linnud rōõmsalt siutsuvad,
 kōigil kevad rinnas.
 Lapsed aga ootavad,
 millal pāiseks linnast.

Marita Mardo

Kevadine lepatriinu

Pungal istub lepatriinu,
 enda ūmber ringi piilub.
 Tahaks teha ūhe tiiru,
 sirutada oma tiibu.

Laura Pastak

Katrina Pflugi joonistus

Mustkunst

Viimase paari kuuga on Eestit haaranud suur mustkunstibuum, noori harrastajaid tekib juurde nagu seeni pärast vihma. 24aastane Meelis Kubo, kes on trikke teinud juba mõnda aega, on selles vallas üks Eesti tulevikulootusi. Lisaks maagiale tegeleb noor mustkunstnik ka fotograafia ja muusikaga – näiteks võis teda näha Euroolaulu finaalis Deva Deva Dance loo „Supreme Nature” taustalauljana. Meelis oli meeeldi nõus rääkima veidi sellest, mida trikkide tegemine temale tähendab.

Kuidas ja millal sa enda jaoks mustkunsti avastasid?

Mustkunstiga hakkasin tõsisemalt tegelema 2005. aasta kevadel, tudengielu teisel aastal Tartus. Üks mu sõber, kes juba seda harrastas, esitas kaarditriki, mis mõjutas mind sedavõrd, et hakkasin juba samal õhtul õppematerjale otsima. Mõne aja pärast olin sukeldunud mustkunsti saladustesse ning mõistsin, et tahan sellele ametile tõsisemalt pühenduda.

Millise mustkunstiharuga sa põhiliselt tegeled ja miks?

Alustasin kaardimaagiast: kaartidega oli ennast lihtne varustada ja trikid põhinesid käteosavusel. Suured lavaillusioonid mind eriti ei köitnud. Tahtsin, et imed oleksid vahetud ning sünniksivad vaatajate ees. Koostasin oma kava trikkidest, mida sai esitada publikust ümbritsetuna igal ajal ja igas kohas. Kui keegi pealtvaatajatest soovis mu kaarte või varrukaid kontrollida, siis lasin seda teha – polnud midagi varjata. Nendest printsiipidest pean tänaseni lugu.

2005. aasta sügisel tutvusin esimest korda mentalismiga, mis on mustkunsti haru, kus üleloomulikke nähtusi kutsutakse esile mõttejõuga (näiteks metalli painutamine, esemete liigutamine neid puudutamata, ennustamine, mõtete lugemine). See äratas minus kohe suurt sümpaatiat. Hetkel olengi õpingute ja esinemiste suunaks võtnud mentalismi ja psühholoogilised eksperimendid.

Kui suurt pühendumist mustkunst nõuab?

Oleneb, millised on ambitsioonid. Kui eesmärgiks on teha maailmatasemel meeelahutust, siis nõuab mustkunst tõsist pühendumist ega jäta muu jaoks aega. Kui tahta sünnipäevapidudel sõpru lõbustada, siis võib õppimist üsna vabalt võtta.

Minu hobidest on mustkunst esimesel kohal ja enese täiusdamine on väga oluline. Kindlasti pole ma aga fanaatiline ning mul jätkub alati ka teiste huvialade jaoks aega.

Kas trikkide tegemine on sinu jaoks töö või hobi?

Põhikohaga töötan ma erakliinikus füsioterapeudina, mistõttu mul mustkunsti ees otseseid töökohustusi ei ole – töukajaks on pigem sisemine soov ja huvi. Trikitamine on minu jaoks ideaalne kompott – hobi ja töö käsikäes.

Foto: Priit Rum

Kuna konkurents on väike, saab hetkel Eestis ka täiskohaga mustkunstnikuna töötada – pakkumistest puudust ei tuleks. Aga usun, et umbes viie aasta pärast on aktiivselt tegutsevaid mustkunstnikke juba mitmeid.

Kuidas hindad üldist mustkunsti olukorda Eestis?

Üldine tase on veel Harju keskmine, samas on arengutempo suur. Noorem mustkunstnike põlvkond haarab uusi illusioone lennult. Kuigi Lääne artistide kopeerimist on palju, ennustan siiski helget tulevikku.

Kes mustkunstnikest on sinu eeskujudeks ja miks?

Minu suurimaks eeskujuks on briti artist Derren Brown, kes on sidunud mentalismi, hüpnoosi, keelelise mõjutamise ja arendanud välja omapärase stiili – ta on tõstnud oma valdkonna uuele tasemele. Teised mustkunstnikud, kellest samuti väga lugu pean, on Banachek, Lance Burton, Cyril, Jay Sankey.

Millest sa soovitad noorel mustkunstiühviliisel alustada?

Soovitan alustada käteosavuse ja koordineerimise treenimisest (kaardid, mündid, pallid). Harjutage, hoidke saladusi, olge sõbralikud ja nautige esinemist!

Isa töötab Soomes, kes mulle unejuttu loeb?

Ei tea, kas mäletangi sind õieti, isa. Need viiuksed koosoldud hetked ei loo minu jaoks mingit õiget pilti sellest, kes sa praegu oled. Ma ei mäleta, et oleksime varem midagi nii väga koos teinud, aga sa olid vähemalt kodus meie juures ja meil oli ju enamasti väga lõbus. Need hetked, mil sai koos oldud, mõtted, mis sai öeldud, ja asjakesed, mis koos meisterdatud, tegid meist ühe suure õnneliku pere.

Kas meenub väike puust mees, mille ma sulle isade-päevaks tegin? Sina ei pruugi seda mäletadagi, aga tegelikult läks alguses kõik sassi. Ümmargusse kehasse torgatud puujalad murdusid täpselt siis, kui ma selle sulle pidulikult üle andsin. Sa ainult naersid ja koos meisterdasime kahest harilikust pliatsist uued. Küllap konutab mehike praegugi kuskil kapinurgas.

Vanaema-vanaise juures ei ole enam pooltki nii lõbus, kui sind ei ole. Vanaisa ei ole mind kordagi traktoriga sõitma viinud, nagu sina seda ikka tegid ja järve ääres oleme ka ainult paar korda käinud. Nemad ei viitsi ju enam autot garaazist välja ajada ja ilma minekuks on liiga pikk tee. Ja pealegi, see oli meil ikka koht, kuhu tegime pereväljasõite. Eks pooliku perega oleks vist ainult pool lõbu ka.

Päris hästi on meeles päev enne sinu lahkumist. See oli kõigest paar päeva peale Laura neljandat sünnipäeva. Me käisime kõigepealt poodides ja omamoodi lohusuahinnana sain oma esimese mobiiltelefoni. Muidugi ei asendanud see jubin kedagi, aga tol hetkel ütlesin vist isegi, et sa võiksid tihemini ära sõita. Nüüd igatahes arvan, et sa võiksid tihemini koju tulla.

Mida enam mõtlen, seda rohkem meenub kõiksugu asju, mida koos läbi oleme teinud, aga kindlasti mitte viimase kahe aasta jooksul. Kaheksa üürikest kohtumist selle aja peale on kuidagi vähe, kas sa ei arva?

Mina olen juba suur tüdruk ja saan ehk kuidagi hakkama. Ma ju ikkagi tean, mida see tähendab, kui sul on isa, aga kas sa Laurale üldse oled mõelnud? Temal ei ole sinuga ühiseid mälestusi, mida hiljem veel kaua meenutada. Ja kuigi sa tegelikult kuskil kaugemal elad, tema jaoks pole sind peaaegu olemaski.

Esimesed paar nädalavahetust, kui sa teatasid, et ei jõua koju, ei teinud ma sellest suurt numbrit. Kui see juba pool aastat nii oli kestnud, tahtsin ma, et sa helistaksid meile rohkem kui see kord nädalas, kui ütled, et meil pole mõtet sind oodata. Mõnikord oli sul palju tööd, siis olid jällegi liiga väsinud. Ja kui sa mu sünnipäeval lõpuks tulid, tegid sa kohe mitu töökõnet. Kõik muudkui helistasid sulle, aga mul pole siiani aimugi, mis su number on. Peale selle tegid sa veel

nii, nagu polekski poolt aastat vahel olnud ja rääkisid väikestest, mõttetutest asjadest. Nendest oli ka sinuga hea rääkida, aga oleks tore, kui sa vahel näitaksid välja mingeid tundeid. Kas või väike kahetsus, et sind ei ole juures olnud ja et sa oled maha maganud kaks suurepäraselt aastat. Laura on viimasel ajal nii palju õppinud ja targemaks saanud. Kurb ju, et sina ei ole tema arenemise juures erilist rolli mänginud.

Sulle ma pole muidugi kordagi, ka nendel järgnevatel kohtumistel rääkinud, et midagi puudu on. Me oleme teineteisest nii kaugenunud, et selle mainimine oleks kuidagi ebamugav, aga kas või vähene sinupoolne mõistmine ja hoolimine ei teeks ju paha.

Olen juba sada korda mõelnud ja ütelnud, et me olime üks suur õnnelik pere. Peale Laura sünni olime veel õnnelikum ja otse loomulikult ka suurem pere. Vähemalt niikaua, kui sa ei otsustanud, et meil kõigil on parem ja kergem, kui keegi kuskilt suuremat raha sisse toob. Ehk on nii tõesti kergem, aga parem küll mitte.

Sa said endale Soome minnes kohe justkui uue elu, kuhu meie, sinu perekond, ei kuulu. Meie külastamine ei mahu sinu tihedasse töögraafikusse ja kuigi meie leiaksime ikka aega sind külastada küll, tuleb alati midagi ette. Tea, et mina igatsen sind ikka ja alati, sest isa on vaja siinsamas ja kogu aeg.

Kelli Maldre Jakob Westholmi Gümnaasiumi 9.a klassist

Eesti Rahandusministeerium korraldas tänavu juba seitsmendat aastat esseekonkursi kooliõpilastele. Nooremas vanusegrupis saavutas esikoha Helen Tammepuu Rapla Ühisgümnaasiumist, teise auhinna võitis Westholmi kooli õpilane Kelli Maldre, kelle võistlustöö siin avaldame, kolmanda preemia pälvis Helen Habakuk Tallinna 21. Koolist.

Vanemas vanusegrupis võitis esikoha Marite Butkaite Tallinna Tehnikagümnaasiumist, teise koha sai Kadi Käär Rapla Ühisgümnaasiumi ja kolmas preemia anti Eda Vallimäele Tõstamaa Keskkoolist.

Eriauhindu pälvisid žüriilt Rebecca Rebane Saku Gümnaasiumist ja Marja Veskimets Tallinna Inglise Kolledžist, Rahvuskooper Estonia andis oma eripreemiad Kais Allikvile Tallinna 21. Keskkoolist, Anu Varikule Viimsi Keskkoolist ja Steven Orubile J. Westholmi Gümnaasiumist.

Võistluse silmapaistvaimaks õpetajaks kuulutati Tallinna 21. Kooli pedagoog Sanne Haab.

Karu eksperiment

Kord karumõmm ei tahtnud talveunne jääda, sest nii ju talvemõnused ei näe ta. Otsustas kelgutada, uisutada, suusatada me mõmmi, sest kõik see huvitas me karujõmmi.

Kahjaks külmetas ja enesetunne nii paha, haigena ju õue minna ei taha. Nii targana nüüd igal talvel uinub talveunne, sest magades on kõige parem tunne

Tore uudis on see, et meie koolides pole mitte ainult vahvaid kirjalapsi, vaid ka tublisid kirjaõpse! Saage tuttavaks: järgmiste luuletuste autoriks on Puhja Gümnaasiumi inglise keele õpetaja Marika Reiko!

Miks Kuu on kollane?

Miks kollane on Kuu, kes elab taevavõlvil?
Kas sinikaid leidub tema põlvil?
On äkki kollane ta, sest armastab ta Päikest?
Või hoopis seepärast, et imetleb võilille väikest?

Miks kollane on Kuu ja mitte näiteks must?
Vahest sellepärast, et öösel näha oleks teda just?
Võib-olla aga kollane on ta, sest nii teeb rõõmsaks meele,
paneb luuletama ja laulma suu ja keele?

Vallatud sokid

Triibulised sokid nõõril rippusid,
kangesti sealt maha aga kippusid.
Kiikusid, kuni tuul nad alla ajas,
sellega oligi rahu neil majas.

Silkasid koju ja sahtlisse peitu,
pahanduse tegemisest ei heitu.
Laps jalga sai sokid, istus parisse maas,
pessu nad pandi, välja kuivama taas.

Kust tulevad unenäod?

Öösel magama minnes vahel uni ei tule,
hoia silmi siis lahti või hoopis neid sule.
Mõnikord aga vaevab meid unenägu paha,
siis magada ei üldsegi taha.

Kust küll tulevad need unenäod,
kus vahel röövlid, ahvid, kädod?
Kas on peidus nad Uneriigis,
heljuvad unistuste, mälestuste tiigis?

Kust küll tulevad unenäod täis õnne,
kilkavaid plikatirtse ja ulakaid põnne,
kurbust, viha, kadedust, hirmu ja naerukilkeid,
etteheiteid, armastust, rõõmu ja pilkeid?

Kas on lõputud unenäovarud,
raiskavad talvel neid liigselt ehk karud?
Juhtub äkki, et magame uneta,
hommikul ärevusest enam nägu ei puneta?

Miks ei saa und tellida nagu poes,
näiteks vaadatumaid ja neidki, mis pole moes?
Kas keegi üldse teab, kust tulevad unenäod,
äkki teavad seda öötunde kukkuvad kellakädod?

Teatejooks annab liikumisvõimetutele lootust

17. mail toimub korraga Tallinnas, Tartus, Pärnus ja Paldiskis suur heategevuslik teatejooks, milles osalevad põhikooliealised lapsed ja noored. Teatejooksu tulude ja peatselt avatavalt Elioni heategevusnumbrilt saadud annetustega toetatakse Haapsalu Neuroloogilist Rehabilitatsioonikeskust, kus ravitakse liikumisvõime kaotanud lapsi. Teatejooksu korraldamise idee on pärit Norrast, kus üle kümne-aastase traditsiooniga TineStaffeteni teatejooksul osaleb üle riigi korraga ligikaudu 100 000 noort. Eestis toimus teatejooks esmakordselt mullu ja osalisi oli 500. Teavet saab ka kodulehelt: <http://www.teatejooks.ee/>

Jaapanlased tegid nukufilmistuudiale kalli kingituse

Nukufilmi Lastestuudio juhatuse esimees Mait Laas võttis 18. aprillil Jaapani Saatkonna ajutiselt asjuriil Eestis, proua Toshiko Shimizult vastu miljonikroonise kingituse. Meie Nukufilm tähistab tänavu oma 50. sünnipäeva, lastestuudio on alles kuue aastane. Sealt kasvab meie praeguste tuntud animaatoritele kindlasti vääriline järelpõlv. Uus audiovisuaalne stuudiotehnika, mis saadi tänu Jaapani valitsusele, muudab väikestel filmitegijate töö ja selle tulemused veelgi vahvaks ja huvitavamaks. Praegu õpib Lastestuudio igapäevases huvikoolis üle 40 lapse ja noore.

Koolitantsud jõudsid hoogsa finaalinii

27. – 29. aprillini sai Tallinnas Salme Kultuurikeskuses näha tänavuse Koolitantsu tippetijaid. Festivali züriil polnud kindlasti kerge, sest festivali jooksul esitati 689 tantsu, truppe oli 310 ja tantsulisi üle 5000. Eesti Tantsuagentuuri korraldatud tantsufestival oli juba kolmeteistkümmes! Kes saali ei mahtunud, need said 1. mail telerite kaudu osa ETV kokkuvõtlikust erisaatest. Festivali koduleheküljele saab pilku heita aadressil: www.koolitants.ee

"Mets õpetab!"
nelja kuuga
23000 noort üle Eesti

Juba aastast 1999 korraldab MTÜ Ökokratt mitmesuguseid keskkonnaharidusprojekte. Sellekevadine projekt on pühendatud meie metsadele. Osalemisest projektis on teatanud 15 maakonna 78 omavalitsust üle Eesti, ühtekokku 216 lasteaeda ning kooli ligi 23000 lapsega. Maikuu toimuvad Paunkülas, Nõos, Vokal ja Haapsalus Puhta Metsa Peod. Loodetavasti õpetab Ökokratt nii suuri kui väikesi puude taga metsa nägemal www.okokratt.ee

Tere, lind!

Metsvint

Metsvint on eriline nähtus meie linnuriigis.

Eriline selle poolest, et on nii tavaline. Suvepoolaastal on peaaegu võimatu liikuda ükskõik millisel maastikul, kus vähegi puid kasvab, kohtamata igal sammul metsvinti. Olgu siis metsateel või linnatänaval, pargis või rabamännikus. Mõnikord võib tema pidev valjuhäälnelaul tüütavaks muutuda – nagu ikka kipub olema nende asjadega, mida liiga palju on.

Aga metsvinte on tõesti palju, nende arvukuseks hinnatakse meil kuni kaks ja pool miljonit haudepaari – kokku viis miljonit lindu. Kui neil suve jooksul ka kaks pesakonda poegi suureks kasvab, on metsvinte sügiseks juba üle kahekümne miljoni meie piistutes liikvel! Ühelgi linnuliigil pole nii võimast armeed vastu panna, vaid salulehelind kannatab võrdlust välja – neid pesitseb meil kuni poolteist miljonit paari. Huvitaval kombel on salulehelind ka ainus linnuliik, kelle laulu võib metsvindi lauluga segi ajada. Ehkki tegelikult on nad piisavalt erinevad, vaid algus on sarnane. Metsvindi

Sageli jääb mulje, et küllap ta ennast sealsamas lõhki sööb, aga ei — alati on suutnud omal jõul lahkuda.

laul lõpeb aga järsult, salulehelinnul sumbub pehmelt, justkui keerataks volume-nupust hääli maha.

Metsvindi laulu on tõlgitud inimkeelde: „Siit-siit-siit-siit metsast ei tohi võtta mitte üks pirru tikk!“ See sõnum on metsvindil huulil olnud aastasadu, kuid eriti viimastel aastakümnetel ei kipu teda keegi kuulda võtma. Võetakse mitte

üksnes pirrutikke, vaid terveid metsi, palgid tehakse rahaks. Ja metsvint peab seda kurvalt pealt vaatama ning edasi laulma oma laulukest – mis parata, et kurtidele kõrvadele. Vähemalt teised vindid kuulavad ja teevad omad järeldused: see territoorium on juba hõivatud ning tuleb endale uus otsida. Kui kohe pole seda nõus tegema, läheb kabluseks ning piirid pannakse jõuga paika.

Kui piirid paigas, siis läheb pesaehituseks, umbes kuu aega pärast saabumist. Saabub aga metsvint tavaliselt juba märtsi lõpus. Tulla pole ju kaugelt, metsvindid veedavad talve Kesk- või Lääne-Euroopas. Pesaehtusel töötab isaslind vahel varustajana, enamasti aga valvuri ja

ihukaitsjana. Emaslind teeb nii üldehitus- kui viimistlustööd. Ja ehituskunst on metsvindiema hästi käpas. Pesa on väga korrektne paksuseinaline poolkera, mis väljaspoolt kaetakse samblike ning ämblikuvõrguga. Puu otsas oksakaenlas paiknedes sulandub ta ümbritsevana hästi kokku.

Just nüüd, maikuu, muneb vindiema pesa viis muna ning juba enne kuu lõppu on pojad pesas süüa nõudmas. Poegi toidavad metsvindid putukatega, ka ise söövad nad pesitsusperioodil lihatoitu, aga muul ajal on taimetoidulised, nokkides igasuguseid seemneid, õrnu taimepungi, marju ja muud suupärast. Pesitsusperiood aga ei lõpe veel maikuiste laste elluastumisega, ka teine pesakond peab veel sel suvel tuule tiibadesse saama.

Seetõttu kuuleb metsvindi laulugi tervelt nelja kuu vältel, saabumisest kuni juuli teise pooleni. Eestlaste tõlge vindilaulust sai eespool juba kirja, lisan siin veel ka rootslaste versiooni: „tsitsitsitsjatsjatoritiu-tsip“. See on vast rohkem vindilik versioon, sarnaselt on laulu üles tähendanud ka sakslased (zizizizjazjatoritiu-zip). Lisaks laulule kuuleme vinte pidevalt ka „pinkimas“, tema kutsehüüd on rasvatihasega sarnane „pink, pink“ ehk „vint, vint“. Sage häälitsus on ka „trüüt, trüüt“, mida nimetatakse tema vihmahüüuks ehk kilgihüüuks. Vihma ennustamisega vint muidugi ei tegele, seos vihmaga sel trüütimisel tegelikult puudub, aga kilgi häält meenutab see küll.

Kellele metsvindi laul väga meeldib, sellel on võimalik see omale moblahelinaks tellida. Suvel ma seda küll teha ei soovita, sest siis võiks segadust liiga palju tekkida. Ei saaks ise aru, kas helises telefon või laulis päris lind, vint omakorda oleks segaduses ja peaks teie Nokiat või Ericssoni oma konkurendiks. Aga belglastele meeldib metsvindi laul ja küllap ka välimus sedavõrd, et juba aastasadu on neid peetud puuris lemmiklindudena. Seda eriti Lääne-Belgias Flaami regioonis, kus harrastatakse ka omapärast spordiala „finching“ ehk „vinkenzetting“ (vindiistumine). Iseenesest kujutab see vintide lauluvõistlust. Vintide isalinnud rivistatakse puurides tänava äärde ning iga lind laulab oma laulu. Iga laulukorra järel tõmmatakse kriidiga puust tahvlisele kriipsu ning vint, kes laulab ühe tunni jooksul kõige rohkem kordi, ongi võistluse võitnud.

Varaseimad ülestähendused selle spordiala harrastamisest pärinevad 1593. aastast, aga arvatakse, et tegelikult pärineb see veelgi varasemast ajast. 19. sajandi lõpus olla ala populaarsus vähenenud, kuid peale esimest maailmasõda hoogustus taas ning on populaarne tänini. Vaatamata sellele, et tänapäeval seadused ei luba metsalinde puuris pidada, hinnati 2006. aastal vindipidajate arvaks Belgias 13 000 inimest.

Meil Eestis võistlevad metsvindid õnneks siiski vaid vabal tahtel ja pesitsusterritooriumide eest. Soovime neile jõudu oma vindiasjade ajamisel!

Peep Veedla

Anna Siitan Tallinna Saksa Gümnaasiumist

Stella

as oled näinud kollaseid tulukesi suurte ja kõrgete puude otsas? Kui ei, siis peaksid neid tingimata nägema, sest see on midagi väga ebatavalist ja imelist. Nimelt elas kord üks tüdruk nimega Stella. Talle meeldis palju üksi olla ning omi mõtteid mõelda. Eriti

meeldis talle puude otsas ronida ja seal unistada. Ta tahtis saada väikeseks haldjaks, kes oskaks lennata ning nähtamatuks muutuda, et lennata pilvede kõrgusel ja olla täiesti vaba. Nii käis ja unistas ta palju aastaid, kuni ei olnud enam väike tüdruk, vaid suur ning kaunis tütarlaps. Aga mõelda meeldis talle endiselt.

Ükskord ühel soojal suveõöl istus ta oma oksal ja kõlgutas jalgu, kuni märkas eemal majakatusel ühte kassi, kes lõi armsalt nurru ning vaatas Stellale sõbralikult otsa. Kass tuli talle lähemale ning lausus järsku: „Kui tahad saada, kelleks soovid, pead andma mulle oma rõivad!“ Tüdruk ei saanud alguses millestki aru ning mõtles, et ta on juba aina unistades hulluks läinud. Aga siis kuulis ta seda lauset uuesti: „Kui sa tahad...“ Stella mõtles, et järsku võib ta tõesti haldjaks saada, kui oma riided talle kassile annab. Ta tegigi seda. Kuid järsku pani ta tähele suuri kollaseid tulukesi enda ümber. Ja siis nõgi ta, kuidas ta käed, jalad ning keha väiksemaks muutusid. Talle kasvasid ka tiivad. Stella oli väga õnnelik. Kuid siis kuulis ta jälle sedasama häält: „Sa võid olla haldjas öösel, kui õues on pime, kuid kui valgus tuleb, pead sa jälle olema endine.“

Tüdruk oli ikkagi õnnelik: vahet pole, et ta võib ainult öösel haldjas olla!

Iga kord, kui Stella hakkab öösel haldjaks muutuma, võib näha puude otsas neid imelisi kollaseid tulukesi.

Eva-Lotta Kivi Suure-Jaani Gümnaasiumist

HEA LAPS

Smilers

Foto: Madis Palm

Foto: Bulls Press

US5

HEA LAPS

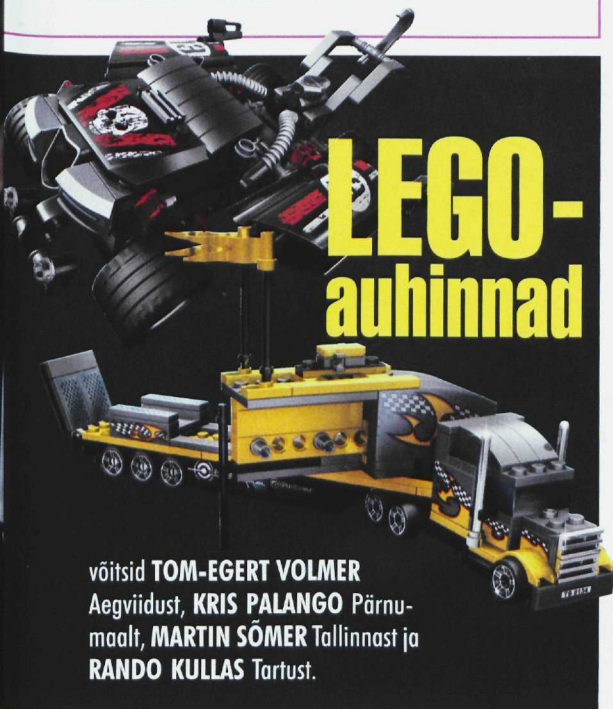

Kirjanurk

Ilusat maikuud kõigile sugulastel ja sõpradele!

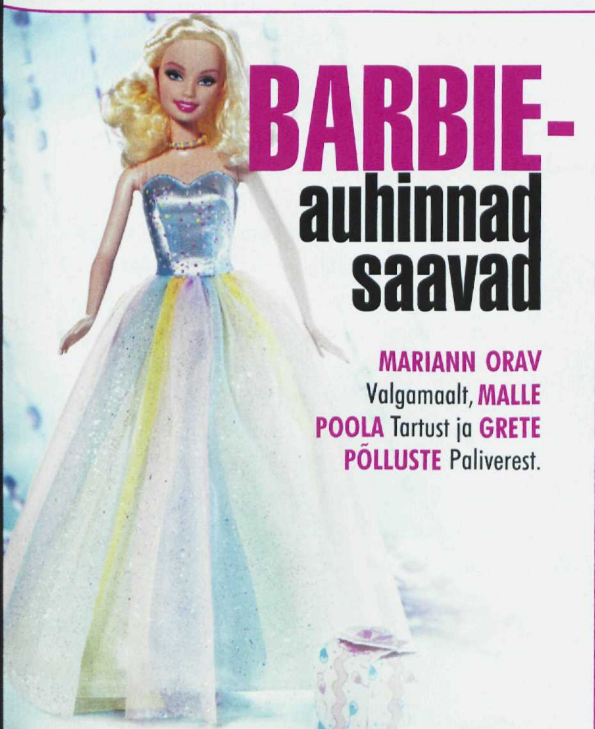
Nüüd kuulutame välja märtsinumbri võistluste auhinnasaajad.

Nagu ikka, saavad Tallinna, Harju-, Lääne-Viru-, Järva, Pärnu- ja Läänemaa lapsed oma preemiad kätte **Kullo Lastegaleriist** (Kuninga 6, Tallinn), Tartu-, Valga-, Võru- ja Jõgevamaa laste auhinnad toimetatakse Tartusse **O. Lutsu nim. Raamatukogu Lasteosakonda** (Kompanii 3/5, Tartu). Kellel on muid soovet, neil palume toimetusse kirjutada, helistada või meilida

LEGO- auhinnad

võitsid **TOM-EGERT VOLMER** Aegviidust, **KRIS PALANGO** Pärnumaal, **MARTIN SÕMER** Tallinnast ja **RANDO KULLAS** Tartust.

BARBIE- auhinnad saavad

MARIANN ORAV Valgamaalt, **MALLE POOLA** Tartust ja **GRETE PÖLLUSTE** Paliverest.

Tere! Otsin kirjasõpra! Alguses lisage msni: w2www@hotmail.com. Siis annan ka aadressi. Vanus võiks olla 11-13. Ise saan mais 12. **KSENNU**

Tere! Olen 12aastane lühikest kasvu tüdruk. Tahaksin väga endale kirjasõpru/sõbrannasid. Saatke mulle kirju, ja palju. **DAISI SIMUKOVA**, Lille 13-14, Võru 65607.

Tsau! Otsin sõpra vanuses 10-12, ise olen 11. MSN: krimiegon14@hotmail.com. **EGON**

Tere! Otsin kirjasõpru! Olen 13aastane plix. Rate on -Coolgirl ja hot on meril10@hotmail.ee. **MERIL**

Tere! Olen 18aastane poiss ja sooviksin leida kirjasõpra. Kirjutada võiksid tüdrukud vanuses 16 – 19a.

Kidszone'i nimeleiuutamise

auhinnad – päevapiletid – võitsid **ANDRES AINSON** Tallinnast, **MARIANNE SOKK** Soontagast ja **KÄTLIN MÄND** Härjanurme. See kõige õigem nimi jäi küll jäi leidmata, kuid Kidszone'i rahvale meeldis väga Marianne luuletus:

Ega nimi poissi riku,
olgu nimi Mait või Miku.
Pange nimeks kasvõi Paul,
Jasper, Julius või Raul,
Kolumbus Krisostomus
või siis lihtsalt Krisostomus.
Kui poisile meeldib mängida
ja õhtul läheb süngi ka,
siis sobib talle nimi Siim.
Aga talle on see piin,
kui panna talle nimeks
(mida kõik panevad imeks):
Vambola, Ian või Mafi
või siis üldse KATI!
Ega nimi poissi riku,
kui poiss ise nime ei riku!

Ka teatriinile saabus

väga palju õigeid vastuseid, seetõttu tuli kasutada loosimist. Estonia "Pipi! Nuki! Puhhi!" piletid võitsid **KAISA KULLAS** Tartust ja **MARGIT LAARS** Puhjast, Nuku- ja Noorsooteatri "Karaoke" etenduse piletid said **ANASTASSIA BELKOV** ja **ALAIN-ASKO ORGUSAAR** Tallinnast.

Hobiks on *streetracing*, kiirendusvõistlused ja muu motosport. Meeldib joonistada, kirjutada laule, mängin elektrikitarril ja laulan bändis. Olen selline püsimate inimene, kellel on palju hobisid: sport, autod, muusika, kunst. Sünna on 24. 02, hüüdnimi Cobra. Lemmikbändid on Terminaator, Guns 'N Roses, Aerosmith. E-post: Kaupo.Raag001@mail.ee, rate on **COBRA112**, aga rates ma eriti käia ei viitsi. Tüdrukute kirjadele vastan 100%. **KAUPO RAAM**.

VAIGE KÄTLIN MÕISTATUS
ANDRE 04.2007.

Kui Mooses oleks saanud oma laeva valmis kolm päeva enne suurt veeuputust, siis kui kiiresti oleksid pidanud 360 looma paati jõudma, et see saaks teele asuda enne vihmajärgu algust?

Eelmisel kuul ilmunud mõistatuse lahendus väidab, et fotol on pildi omaniku poeg. Seekordse vastuseni jõudmiseks on aega terve kuu - nimelt ilmub lahendus koos uue mõistatusega järgmises ajakirjanumbris.

Edgar Valteri maali järgi

kirjutatud lugusid saabus algul väga vähe, kuid enne tähtaja lõppu hakkas juttu ja luuletusi tulema lausa robinal, nii et auhinnad tuli välja loosida. Raamatud "Öös on mitu muinasjuttu" saavad **ELIS RUUS** Elvast, **MARTIINA VIIL** Tartust, **EVA-LOTTA KIVI** Suure-Jaanist, **MARIIN PANTELEJEV** Tallinnast, **GRETE SIRGE** Laevast, **LISETT ORAS** Keilast ja **ANASTASSIA BELKOV** Tallinnast.

Laulupeo-hüüdlause auhinnad

saadame kohale postiga. Võitjad on **MARIANNE SOKK** Valgamaalt ja **SIMONA LIISBET SEPP** Uuemõisast.

RISTSÕNA-CD-d võitsid

JUTA MADLI LAUR Põlvast ja **IVIKA LEHTSALU** Lähtest.

Vanaaja mängud

Vanasti olid lapsed palju õues ja mängisid

looduses leiduvate asjadega. Karjas käies oli vaba aega ning tehti kuusekäbidest lehma ja männikäbidest lambaid. Värsketele tammetõrudele pandi tiikud alla ja tehti loomakesi. Poistele meeldis rohkem pille valmistada. Küll tehti nii kasetohust mähitud pasunaid kui ka kevadel pajupille. Sügisel võeti viljapõllult õlekõrsi. Need tõmmati käte vahel lapikuks. Lapikutest õlekõrttest meisterdati linnukesi.

Üks mäng, mis eriti meeldis, oli **kivimäng**.

Esimene variant:

Oli 5 kivi. 1 visati õhku ning samal ajal võeti maast ruttu teine kivi ja õhku visatud kivi pidi ka kinni püüdma. Võitis laps, kelle sai kõige rutem maast 4 kivi otsa.

Teine variant:

Viskad kõik 5 kivi õhku ja proovid nad käeseljale püüda (just käeseljale, mitte pihku, sest nii on raskem). Neid variante oli tegelikult palju rohkem.

Mängiti ka **nööbimängu**.

Lapsed seisid ringis (peopesad ette sirutatult vastakuti, pealt kergelt avatud) ning 1 laps käis ringi ja tegi, nagu poetaks igapähele midagi pihku, öeldes sealjuures: "Tibu, tibu, ära näita!" Ühele inimesele poetas ta tõesti nööbi pihku ja teised pidid ära arvama, kelle käes nööp on. Too, kelle käes oli, sai uueks mängujuhiks.

Meie vanaema-vanaisa aegadel mängiti veel selliseid mänge, mida teame praegugi – pimesikku, keksu, peitust. Metsas ehitati okstest ja samblast onne.

Neid mänge võiks tänapäevalgi vahetunnis lärmamise ja inernetis istumise asemel mängida.

Malle Poola Tartust

Tere! Oleme kaks tüdrukut, Kärt ja Margot,

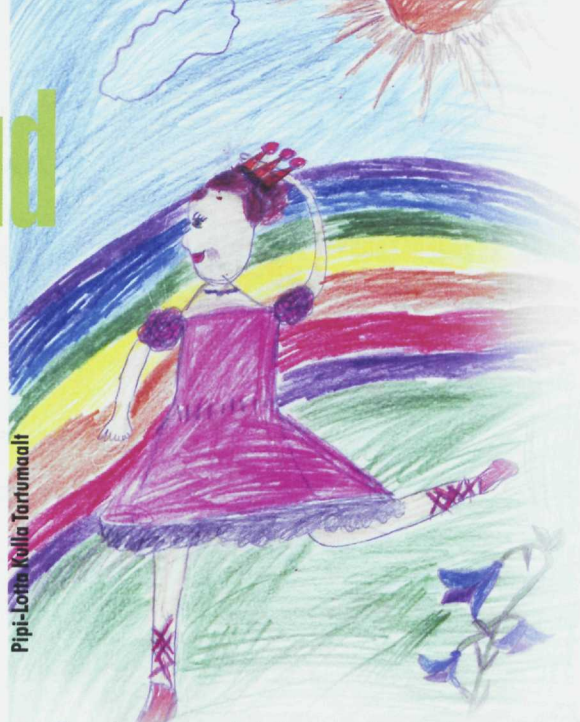
ning uurisime oma emalt, milliseid mänge tema lapsena mängis. Kohe alguses selgus, et varem viibisid lapsed tunduvalt rohkem õues ja mängisid märksa liikuvamaid mänge.

Talvel veedeti palju aega **suusa- ja kelgumängudel** ning uisutades. Sulailmaga peeti lumesõda ja ehitati lumekindlusi. Mäest alla sõites tehti kelgurongi või vaadati, kes kaugemale kelgutab või suusatab. Samuti tunti rõõmu lihtsalt jääliuglemise üle.

Kevadest sügiseni oli mängude valik märksa suurem. Ka olid lastel jalgrattad ja kuna sel ajal oli küladeel väike liiklus, siis lihtsalt kihutati ratastel võidu. Samuti oli mängukaaslaste leidmine lihtsam, sest peres oli tavaliselt rohkem kui üks laps.

Väga palju mängiti **ringmänge**, mida ilusa ilmaga sai teha õues. Ringmängudest mängiti "Kes aias?", "Kaks sammu sissepoole", "Ja see kakskümmend üks" jne.

Läbi aegade on lapsed vist alati mänginud peitust, trihvaad, kõiksugu **kullimänge** (kükikull, puukull, kivikull), keerukuju ja madamuna. Samuti oli laste seas populaarne rahvastepall, mida mängiti alati ja kõikjal.

Pipi-Lotta Kulla Tartumaili

Trihva ja peituse puhul alustati otsija leidmisega. Selleks loeti liisusalmi. Üks enamlevinud liisusalml oli "Üks väike tita istus kirikutorni otsas, tal oli punane kleit seljas. Kus veel seda värvi on?" Kui sul oli seda värvi, siis olid vaba ja loeti edasi, kuni leiti keegi, kellel polnud (riietel või juustel) seda värvi. Temast saigi esimene otsija.

Meie arvates selliseid mänge nagu "Haned-luiged, tulge koju!", "Jänes põõsas", "Kas karuisa on kodus?", "Marss, marss, tagumine paar välja!" enam lapsed ei mängi. Sellepärast saadamegi mõne mängukirjelduse.

"Jänes põõsas" – peab olema paarisarv mängijaid. Üks laps on hunt, teine jänes. Ülejäänud lapsed seisavad vastamisi käest kinni hoides (moodustavad põõsa). Hunt ajab jänest taga ja jänes põgeneb põõsasse, võttes ühe lapse kätest kinni, tema selja taha jäänud mängijast (sellest, kes enne põõsast moodustas koos teise mängijaga) saab uus jänes.

"Marss, marss, tagumine paar välja!" – lapsed seisavad paaridena üksteise taga. Üksik mängija seisab paaride ees ja hüüab: "Marss, marss, tagumine paar välja!" Tagumine paar laseb käest lahti ja jookseb – teine teiselt poolt lasterivi – rivi ette, püüdes jälle paariks kokku saada. Üksik mängija aga püüab nendest kahest lapsest ühte endale paariliseks saada. Kui see ei õnnestu, siis jääb vana paar ikka endiseks ja ka hüüdjaja jääb samaks. Kui aga hüüdjaja õnnestub üks paarilistest kätte saada, siis see, kes jääb üksikuks, on uus hüüdjaja.

"Haned-luiged, tulge koju!" – lapsed seisavad grupina, neist eemal on hunt ja hundist veel edasi seisab perenaine. Perenaine kutsub hanesid ja luiki koju, hüüdes: "Haned-luiged, tulge koju!" Lapsed, kes mängivad hanesid-luiki, vastavad: "Ei saa, hunt on ees!" Perenaine kutsub edasi: "Tulge ikka lennates!" Lapse üritavadki perenaise juurde joosta. Hundi ülesandeks on mõni laps enne perenaise juurde jõudmist kinni püüda. Kinnipüütud lapsest saab uus hunt. Kui aga hundil ei õnnestu kedagi kinni püüda, siis jääb ta ise hundiks edasi.

Kärt ja Margot Sepp Pangodist

NB!

Kas kuskil on veel varuks mõni geniaalse mäluga ema, isa või vanaema, kelle meenutusi õuemängudest oleks teistelgi lust lugeda? Südameliit ja meie toimetus on igatahes põnevusega uute ja vanade mängude ootel!

TARGAD VASAKULE
ILUSAD PAREMALE

NO NII.
NÜÜD ...

okaspuu

kaalium
Valgevene
pealinn
2 x täht

United States
voodi
abikaasa
isa
jook

...-Mati
6.noot
...-mees
tütre mees

pang

kaljulaid Skandinaavias
eestlaste püha mets
Itaalia pelmeenid

Õnne
meene
Nautiluse
kapten

...-elamu
kõrvuti
korterid

arvutivõrk
Armeenia
Raadio
uus
testament

uinuv elevant
...-kisa; ...-temp
Animal Planet
raadius

karjumine
Oskar Lutsu
teos
... laev
püblis

lille-...
liigend-
nukud-

sõge; värav
saksa k.
(joogi)nõu;
vana mahumoot
teravili

7. noot

ehk
sees
inglise k.
vaata

Silvi ...
laulja
vanaaegne
relv

silmusega
viskeling
loomade
püüdmiseks

kunagine
... ja
kuulsus

tuulehoog
tema

jook
Ärni
elutahe

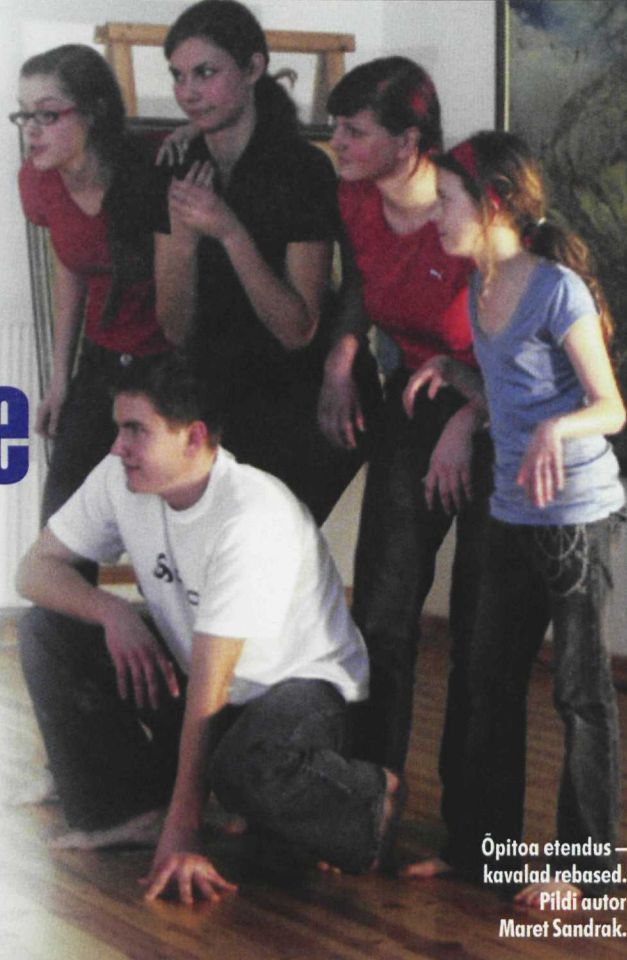
filmitähed
rõiva-
esemed
liiter

see
inglise k.
Ostap

kakspea-
lihased
käemusklid
malend

Kõigil teede pikkus ajas on võrdne

Just nii kõlas 30. - 31. märtsil Harjumaa idaservas, Kuusalu vallas, Kolga alevikus toimunud Põhjafestivali tunnuslause. Mis on Põhjafestival?

Õpitoa etendus – kavalad rebased. Pildi autor Maret Sandrak.

Eelmisel aastal sai alguse Kooliteatrite festivalide nimekirjas uus üritus – sellel kindlat nime polegi, sest see toimub kordamööda nii Lõuna-Eestis kui ka Põhja-Eestis. Eelmisel aastal toimus see Võrumaal Varstus ja kandis nime Lõunafestival, tänavu aga Harjumaal, Kolgas – see on siis Põhjafestival.

On muidugi vähemalt üks asi, mis teeb Põhjafestivali eriliseks – siin ei ole piiritletud vanusemäärasid, nagu enamjaolt kõigil tuntumatel kooliteatrite festivalidel: ei ole eraldi ei alg- ega kesk-kooliastet. Etendustest said osa võtta isegi täiskasvanud, kooli lõpetanud näitlemishuvilised. Tore, eks ole?

Niisiis tuligi üle Eesti kokku noori ja vanu, kukkesid ja kanu, nagu ütles üks Põhjafestivali õhtujuht. Truppe oli nii Jõgevalt, Varstust kui ka Pärnust ja paljudest muudest Eestimaa kohtadest – kokku tuli kohale 14 truppi.

Aga mis tänavusel Põhjafestivalil toimus? Olles üks korraldajatest, mäletan seda väikest surinat seljal, kui esimesed trupid juba kell 11 Kolga Keskkooli saabuma hakkasid – festival hakkabki pihta!

Kooli võimlast oli korraldatud üsna mõõdukas teatrisaal – seinu katsid suured meresügavikusinised kangad, kangaste peal rippusid justkui vihje andmiseks teatrikostüümid. Üles oli pandud kohaletellitav lava koos prožektoritega. Lakkegi oli riputatud voogavaid kangaid. Kooliõpilased võivad ette kujutada, kui veider see on, kui tavalisest võimlast saab võluv

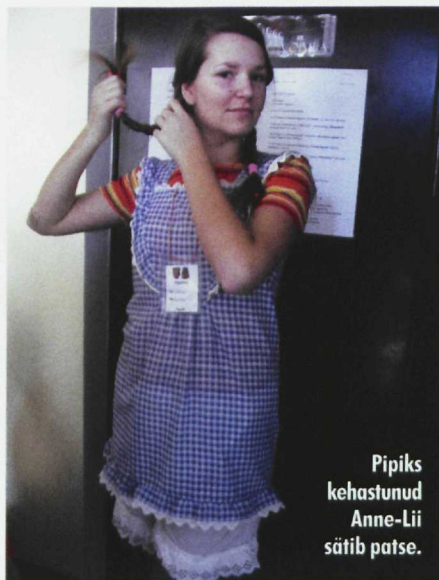
teatrisaal. Lava ees oli suur pütt – justkui vaat lausa. Ja miks? Selleaastase Põhjafestivali tunnusjutustuseks oli muinasjutt hundi ja rebase kaanekangutamise, sisusöömise ja põhjanoolimise. Küllap kõik teavad seda? Õhtujuhtideks olid samuti niivõrd-kuivõrd hundiks ja rebaseks riietunud Kolga näiteringi kaks liiget. Ja siis see algas...

Avaetendus koosnes muusikast ja tantsust – Kolga viiuldajad, breikarid ja flamenkotantsijad. Hiljem hakkasid pihta etendused, esimesel päeval jõudsid esineda Kolga KK Kohalolijate algklasside ja gümnaasiumi trupp, Kullo Teatrikool, Jõgeva Liblikapüüdjate algklasside ja gümnaasiumi trupp, Aseri KK, Kehra KK Lunaatikute põhikooli trupp ja Võru Draama-studio. Muidugi ei laotud etendusi järjest letti, näitlejatele ja publikule anti ka hingetõmbepause.

Nagu õhtujuhidki, olid ka festivali korraldajad ja abistajad end kostümeerinud – seda võimalust ei tule just igapäevaselt ette. Niisiis oligi külalistel huvitav ringi kiigata – näe, seal on ingel, seal jällegi Pipi ja Kevad ja oi! – seal on ju elevant! Kostümeeritutel endalgi oli lõbusam tunne.

Truppide liikmed said jällegi üksteisega suhelda ja vanu tutvusi värskendada – sest kes juba mõnda aega kooliteatriga tegelnud, näeb tihti festivalidel tuttavaid nägusid. Väljas säras päike ja inimesed olid rõõmsad.

Õhtul toimus samuti nii mõndagi... Kooli juurest mindi Kolga laulumemmedega regilaulu lauldes Kolga mõisahoonete ja -varemete juurde ekskursioonile

Pipiks kehastunud Anne-Liisätib patse.

Õnnelik segase žürii poolt auhinnatud Aserist.

Mitmeid tegelasi – ingel Liina, moor Jaanika, punamütsike Luise, allreas kurat Liivia jt.

etendusest, see on ju üks kostümeeritud korraldaja – ja siis äkki vahid ise endale otsa. Polnud aimugi, et ka sind on vahepeal jäädvustatud...

Laupäeval said lavalaudadel tatsata sellised trupid nagu Vihasoo Lasteaed-Algkool, Jüri Gümnaasiumi "Vaba Valik", Jõgeva Liblikapüüdajate põhikooli trupp, Varstu Kõgökogo ja Pärnu Huvikool "Shart".

Kui viimane etendus oli lõppenud, anti kõigile puhkehetk, sest varsti algas saalis sooritus nimetusega "kõige kiirem". Iga trupi juhendaja pidi ainult oma kehaga seletama ülejäänud trupiliikmetele täiesti suvalist sõna. Kujutate ette: keskeas daam laval mängimas sebrat või korstnapühkijat? Naerulihased said treenitud.

Peale lõunasööki mindi bussidega Viinistule – ülikaunisse mereäärsesse kalurikülla – Põhjafestivali lõpetama. Lõpetamist alustas Tamur Tohvri õpituba: igast trupist võeti paar inimest kaheks päevaks eemale, eraldi näitetükki õppima – etendusega Hundist, Rebasest ja nende kaanekangutamise ja põhjanoolimise loost. Õpitoas oli erinevates vanustes inimesi, kuid nende omavahelise töö tulemus väärils neile osaks saanud käteplaginat.

Oli kaks žüriid: Segased – sinna kuulusid Kolga kohalikud (Anu Karjatse, Tiiu Sandrak, Teiju Idavain, Sirlu Link ja Priidu Veersalu) – ja Mõistlikud – sinna kuulusid tuntumad näod! Eesti Ekspressi ajakirjanik Madis Jürgen, kirjanik Wimberg ja keraamik Virve Kerm. Kõigi truppidetenduste parimad küljed said ära märgitud ja auhinnatud, vastavalt žüriile kas siis segaselt (auhinnaks vihmavarjud ja põrandaharjad) või mõistuslikult. Ei olnud spordimaratonit, mis tavaliselt käib auhinnaliste kohtade pärast – peakorraldaja Terje Varuli meelest on ju palju tähtsam kogu see koosolemine ja tegutsemine.

Samuti anti välja juba teist korda Kolga krahvi teatritegijast poja Eric Stenbocki auhind – Jüri Mildebergi maal "Eric Stenbocki teatrimaja Kolgas", seekord siis Jõgeva Liblikapüüdajate juhendajale Lianne Saage-Vahurile.

Hüvasti jättes tekkis veider tunne – kas juba läbi? Miks see juba läbi on? Millal ma kõiki neid uuesti näen? Kohtume Varstu Lõunafestivalil!

Paula Sandrak Kolga Keskkoolist

koos ajaloolase Ott Sandrakuga. Oli juba pime, taevas säras ümmargune kuu, aga nii oligi huvitavam olla mitmesaja aasta vanuste hoonete vahel, kujutleda, kuidas vanasti siin töö käis, kes siin kõndis ja mida tegi.

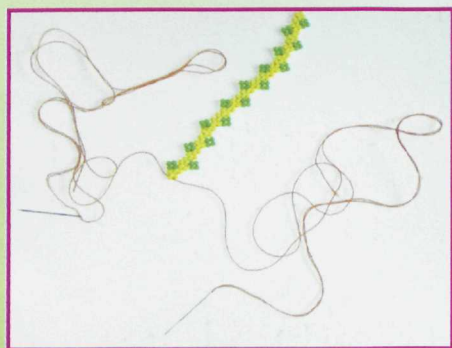
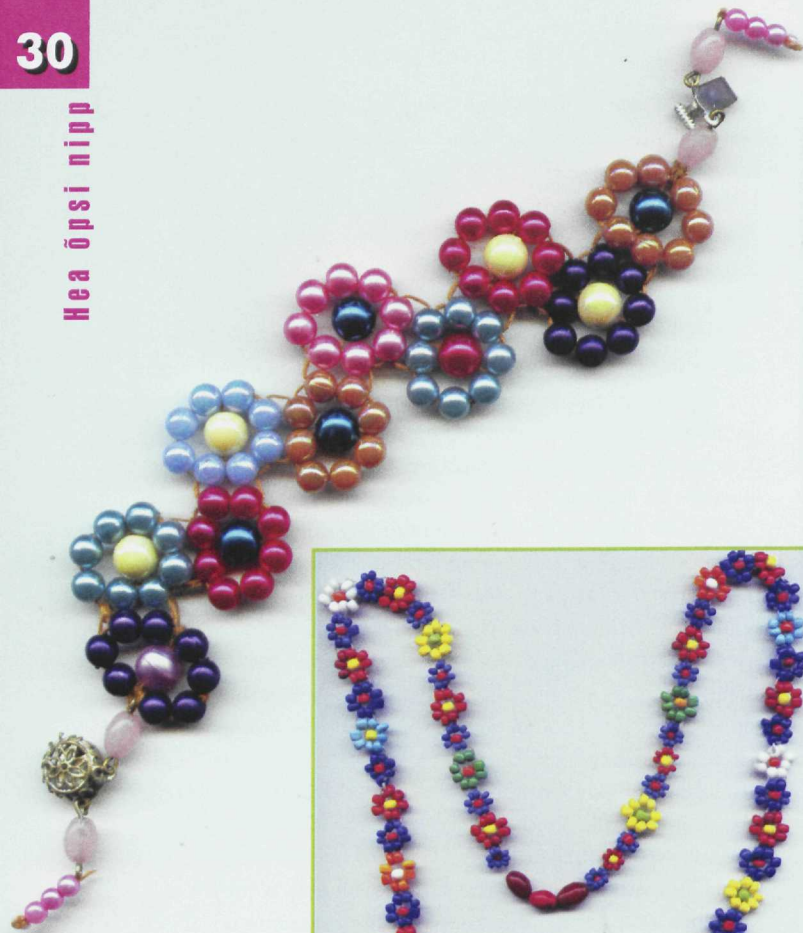
Koolis toimusid peale seda Kuusalu Petsi spordiklubi tantsijate etteasted ja selline üritus nagu Nõmeda Muusika soovidisko, kus said oma energiaülejäädid välja tantsida Village People, YMCA jms taustal.

Kesköö paiku mindi jällegi mõisa! Kolga muuseumi töötaja Ulvi Meier juhatab ekstremiste mõisa, keerati käigal puitukse võtiit, liiguti tasa läbi öö, taustaks Ulvi jutt ruumides toimunust. Kaugusest kostis salapärane viulumäng ja... äkki! Kummitus! Valge siluett libises läbi kuuvalge toa!... Ja kuigi ajakavale oli kirjutatud „01.00 ÖÖÖÖRAHU! Tss, karu magab...“, leidus ringihilijad hiljemgi...

Järgmise päeva hommikul hakati inimesi äratama juba kell kaheksa. Hommikuseks üllatuseks kõigile oli see, et teise korruse seintele oli hulgaliselt riputatud eelmise päeva etendustest tehtud pilte – vaatad: näe, see oli Kalle Blomkvisti

Saali kokkupanek.

Pärleid emale

Läheneb 13. mai – emade ja vanaemade pidupäev. Ilus tähtpäev imeilusad looduse tärkamise ajal. Kingituski võiks olla kevadiselt õrn või värvikas. Mina soovitan sul valmistada lillustrilised pärleid. Selleks on vaja peenikest nõela, tugevat niiti ja suur hulk mitmevärvilisi pärleid. Ühesuuruste pärлите korral tuleb kee korrapärasem, kuid pärleid võivad olla ka väga erineva suuruse ja kujuga. Aja tugev niit nõela taha, tõmba ühepikkuseks ning tee otsa sõlm. Niit peaks olema nii pikk, et ta hiljem juba pärlikeeks kokku sõlmituna vabalt üle pea mahuks. Kui tahad lühikesi pärleid, siis pead tegema kinnised (kinnituskambreid on müüa). Nüüd jälgi minu jooniseid ja proovi meisterdada erineva mustriaga pärleid. Nende skeemide eeskujul leiad ehk ise ka huvitavaid võimalusi. Laiemaid mustrilisi pärlikeesid võid teha koguni kahe nõela abil. Soovin sulle püsivust, ilusaid pärleid ja emadepäeva südamlikke hetki koos kogu perega.

Lully Gustavson

Kuidas me oma nimed saime?

...

Oma nime sain ma kümme aastat tagasi, mind ei tundnud keegi hästi siis. Mulle oma nimi ei meeldi, tahaks seda muuta veelgi. Ema luges ükskord "Hansu ja Gretet", ei mingit Paavat või Anetet. Talle meeldis nimi Grete, see pole mingi silmapete.

Kuid ükskord tuli mõte tal pähe nagu mingi elektisäde, panna nimeks mulle Grete Riin, aga mitte Lillia Liin.

Läks nimeametisse ja nimi see tahtis minna vihikusse. Kuid emale üteldi siis: „Ta nimi on ju siis kretiin!“

Ema mõtles nime ümber, ta nägu oli väga sünge. Nimeks mulle pani Grete, ma hüppaks häbist või vette.

Lõpuks sündis mul väikevend Hans, ema ei tahtnud talle nimeks panna Jans. Siiamaani murrab pead ühe e-ga Grete, kas ta oleks rikkam, kui ta oleks Greeeete?

Grete Põlluste Palivere Põhikooli 3. klassist

Ma sain endale nime laulja Pirjo Levandi järgi. Emale hakkas see nimi meeldima. Kui sündis perre tüdruk, siis pani ta selle nime mulle.

Pirjo Puusta Väike-Maarja Gümnaasiumi 1. a klassist

Minu nimi on Marilill. Mulle meeldib mu nimi väga. Selle nime otsustasid anda mulle mu ema ja isa. Algul kavatsesid nad mulle nimeks panna lihtsalt Mari. Enne minu sündimist elasid mu vanemad Rootsis. Nad elasid ühes ilusas majas, mille perenaine oli väga tore inimene. Tema nimi oli Inga-Lill. Emale – isale meeldis see nimi väga, aga meeldis ka Mari. Siis nad otsustasidki peale minu sündi, et panevad mulle nendest kahest nimest kokku Marilill. Nii ma saingi endale selle ilusa nime.

Marilill Suvi Põlva Gümnaasiumist

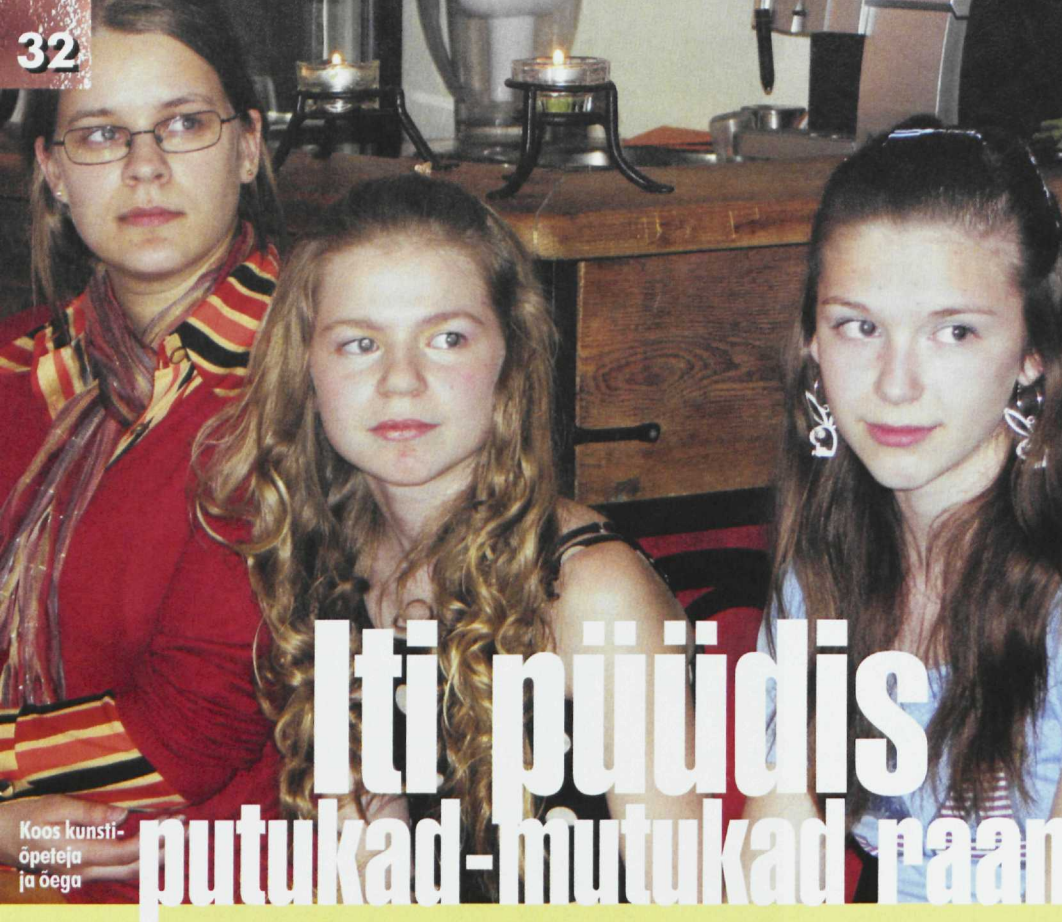
Kristiina Veskimäe Türitl

Minu nimi on Sirlle. Emme räägib, et kerge see nimepanek ei olnud. Kuna issi pani nime mu vanemale õele, Merjele, siis loogiline, et emme paneb minule. Igasuguseid ilusaid nimesid mõeldi: Andra – issi arvas, et liiga vanamoeline, Marja-Liisa – ka ei sobinud, et kaks nime ja tekitab jamasid. Närvid olid kõigil viimseni pingul. Kui siis pakuti Sirllet, oli issi ka nõus. Nüüd ma leidsin raamatu-riiulist nime raamatu ja otsisin üles oma nime. Minu nimi tuleneb vanast inglise nimest *Scirleah*, mis on valey (hele) mets ja mis oli algul kohanimi.

Sirlle Tenso Põlva Gümnaasiumist

Kui ema ja isa teada said, et ma olen tüdruk, läks ema raamatukokku ja tõi sealt "Nimeraamatu". Vanemad võtsid paberid ja kirjutasid raamatust välja nimed, mis neile meeldisid. Ema võttis mu sülle ja vaatas, mis nime peale ma reageerin. Lõpuks jäi 3 nime: Kristiina, Signe ja Riina. Kõige rohkem reageerisin ma nimele Kristiina: siputasin käsi ja jalgu ning naeratasin suure suuga. Emale tundus, et see nimi meeldib mulle kõige rohkem. Nii saingi endale nimeks Kristiina.

Kristiina Veskimäe Türitl

Hunnitu
hunnikEsimesed
aujogrammid

Iiti püüdis putukad-mutukad raamatusse!

Koos kunsti-
õpetaja
ja õega

Õige mitu aastat tagasi küsisid kirjastuse Sild toimetajad, kas mul poleks soovi vaadata ühe pisikesi tüdrukude vahvaid joonistusi ja juhl, kui need meeldivad, siis nende piltide juurde ka luuletusi kirjutada. Joonistused olid ilmatu toredad: seal oli nii kuningannasid kui ka lepatriinusid, nii priskeid kalu kui ka pisikesi päikesi. Ja mis kõige toredam: kõik loomad, lilled ja inimesed naersid või naeratasid! Päikeselised pildid hakkasid mulle nii väga meeldima, et kirjutasin nende juurde terve raamatutäie luuletusi. Luulekogu nimeks sai "Pururikas laps" ja raamatu esitlusel Tallinna Keskraamatukogus kohtusin ka väikese kunstnikuga – tõsi küll, pildid oli Kadi-Li Järve joonistanud kolmeaastasena, raamatu ilmumise ajaks oli ta jõudnud juba Kristiine Lasteaed-Algkooli kolmandasse klassi.

Näikse, et Järvede peres alustatakse kunstnikuteed õige varakult: hiljuti esitles oma esimest raamatut Kadi-Li noorem õde Iiti-Pätirik. Usinamatele Hea Lapse lugejatele on **Iiti-Pätirik Järve** nimi tuttav paljude vahvate joonistuste ja karikatuuride kaudu, ning tema raamatki sisaldab igasuguseid naljakaid tegelasi. Raamatu pealkirjaks on "Putukad ja mutukad vajavad värvi" ning selle ilmutas Türi tegutsev kirjastus Saara.

Järvede pere elabki praegu Türi ning seepärast ei osanud me Iiti-Pätiriku esimesi kaastöid vaadates arvata, et tegemist on Kadi-Li õega. Esitsa mõtlesime koguni, et tegu on poisiga – pildid olid ikka väikese viguriga tehtud ja eesnime teine pool ka rohkem nagu poisilik.

"Varem ei olnud Iiti-Pätiriku nimega probleeme," ütleb noore kunstniku ema Ülle. "Aga viimasel ajal imestatakse, et kuidas ikka tüdruk saab Pätirik olla. Miks ei saa – sel nimel on ju nii ilus kõla?"

Kahe nime puhul on selline hea eelis olemas, et kord võid kasutada ühte, kord teist, kord mõlemat korraga.

"Mina olen ikka rohkem Iiti," kinnitab Iiti-Pätirik. "Ja tegelikult ei kavatsegi ma hakata kunstnikuks, vaid hoopis näitlejaks. Käin näiteringis ja seal meeldib mulle väga! Aga kunstiõpetaja on meil ka eriti hea."

Itile meeldib kogu aeg midagi joonistada: pilte on täis nii ta päevik kui ka vihikud ja vahel kipuvad naljakad tegelased ka töövihikutesse... Kuigi tegelikult ju ei tohiks!

Iiti õpib Türi Majandusgümnaasiumi 6. klassis ja on 12 aastane. Nii et aega elukutse valimiseks veel jagub!

Leelo Tungal

ÕHTUJUTTUDE VÕISTLUS LASTELE

Käesoleva aasta 10. novembril möödub 100 aastat Salme Reegi sünnist. Ta oli ülipopulaarne näitlejanna, kordumatu raadiohääli.

Tema auks ja mälestuseks korraldab Estonia Selts **õhtujuttude võistluste**.

Esimeses rühmas (A) osalevad algkoolide õpilased (1.-4. klass) ja teises rühmas (B) põhikoolide õpilased (5.-9. klass). Teemade valik on vaba, jutud tuleb kirjutada eesti keeles.

Kuna parimaid töid loetakse ette ka Eesti Raadios ja avaldatakse ajakirjas Hea Laps, siis optimaalseks juttude pikkuseks oleks ca 1,5 lehekülge A4 formaadis või lugemise kestvuseks ca 7-10 minutit.

Mõlema vanuserühma parimaid kirjutajaid ootavad auhinnad Estonia Seltsilt,

Rahvusoperilt Estonia, Eesti Raadiolt, Hea Lapse toimetuselt ja teistelt. Töid hindab 5-liikmeline žürii, mida juhib Leelo Tungal.

Tööd palutakse saata aadressil: **Estonia Selts, Estonia puiestee 4, Tallinn 10148**. Ümbrikul või käsikirjal peab kindlasti olema vihje rühmale A või B ning märgusõna. Sama märgusõnaga varustatud lisaümbrikusse tuleb kirjutada autori nimi, sünniaeg, kool ja klass. Soovivat on ka aadress või telefoninumber. Postitempli viimaseks kuupäevaks loetakse 1. oktoober 2007.a. Kaunist kirjutamislusti!

Estonia Selts

suurvahetundsuurvahetundsuurvahetund
 suurvahetundsuurvahetundsuurvahetund
Suurvahetund

„Ma ei sure teie kiuste!“ ehk koolivägivallast

Lõpuks ometi on kinoekraanidele jõudnud film, mis puudutab koolivägivalda! Ilmar Raagi film „Klass“ põhineb lugematutel tõestisündinud lugudel.

Nohikust **Joosep** (Pärt Uusberg) on klassi peksupoiss, keda iga päev mõnitatakse. Seevastu uuel õpilasel **Kasparil** (Vallo Kirs) ei ole mingeid probleeme klassi sulandumisega ning ta saab klassi liidritega väga hästi läbi. Ühel päeval see kõik aga muutub, kuna Kaspar julgeb ebaõigluse vastu välja astuda ning kaitseb Joosepit. Sellega tõmbab ta enda peale liidrite ja kogu klassi viha ning tedagi hakatakse mõnitama. Isegi Kaspari sõbratar **Thea** (Paula Solvak) leiab, et Kaspar peaks Joosepi kaitsmisest loobuma.

Film saavutab pöördelise lõpu – Joosep ja Kaspar saavad kooli püsside ning automaatidega ja lasevad söögivahetunni ajal kõik oma kiusajad maha. Teiste seas saavad viga ka mõned süütud inimesed... Pärast seda sooritab Joosep enesetapu, Kaspar aga otsustab oma süükoormaga edasi elada: „Ma ei sure teie kiuste!“

Minu öde, kes võttis osa sööklatulistamise massistseenist, jäi samuti filmiga väga rahule, kuigi tunnistas, et ekraanil võis tulistamisestseen vaatajatele veidi segaseks jääda.

Kõige rohkem tegi meid aga kurvaks see, et kinosaalid olnud 12-13-aastased koolinoored naersid mitmete tõsiste kohtade üle. Tundub, et neile ei jõudnud asja tuum kohale.

Karmid tõed

Filmis tulid välja mõned karmid tõed: nimelt **õpetajad ei teadnud kiusamisest midagi** ja neil polnud aimugi, kes selle taga võiksid olla. Nii mõneski stseenis tuli välja ka õpetajate ükskõiksus – pärast vahetunnikella oli nende kohus täidetud ja nad lahkusid klassist, edasine toimunu ei puutunud justkui nendesse.

Teiseks probleemiks oli **õpilase suhe vanematega**.

Tänapäeval on ju kõigil nii kiire, et pole aega laste tegemistesse süveneda. Kui Joosepi isa narrimisest teada sai, ütles ta lihtsalt: „Hakka vastu!“ Aga paraku ei ole seda võimalik üleöö teha. Filmi lõppedes jäi kripeldama küsimus – mida siis teha? Kas oleks õigem narrimist lihtsalt pealt vaadata kui riskida enda maine ja positsiooniga? Sest kui ma appi tõttan, äkki hakatakse siis mind ka narrima? Tegelikult oli viga aga selles, et üks inimene tõesti ei suuda tervele klassile vastu hakata, olnuks Joosepil ja Kasparil veel abimehi, oleksid nad narrijatest ehk jagugi saanud.

Väga raske on anda mingisugust nõu, sest koolivägivald on äärmiselt keeruline probleem. Ma ei usu, et asi paraneb enne, kui õpetajad oma silmad lahti teevad ja tajuvad probleeme enda ümber. Kiusajad saavad vabalt tegutseda, kui nad teavad, et õpetajad niikuinii midagi ei näe, ei tee ega ütle. Ehk aitaksid narrijate hinnete langetamise või suisa koolist väljaviskamise ähvardused koolivägivalla vähenemisele kas või väheke kaasa? Või peaks igasse kooli värbama turvamehe, kes iga vahetunni ajal koolis ringi käib ja korda jälgib?

Soovitari kõigil huvilistel seda filmi vaatama minna! NB! Kinosaalid alla 12aastased ei pääse!

Lisainfo: <http://www.klassifilm.com>

Anneli Orgusaar

Barbie®

Kevad teeb lauludele tee lahti!

Kas pole nii, et kui kõik ümberringi öitseb ja laulab, siis tahaks ise ka laulu üles võtta?

Lindude laulupidu algas juba jürikuus, laste ja noorte oma on alles tulekul.

Varasemates ajakirjanumbrites oli juttu sellest, kuidas Lenna Kuurmaa, Gerli Padar ja Arne Saluveer lastena laululaval käisid. Seekord aga ootame teilt joonistusi ja jutukesi teemal "Minu lemmikstaar laulupeol"! Ja mine tea, võib-olla kohtutegi oma lemmikuga just sellel peol?

Parimatele auhindadeks uued moenukud Matteliit!

Maaletooja: **RIMONNE**

FASHION FEVER™

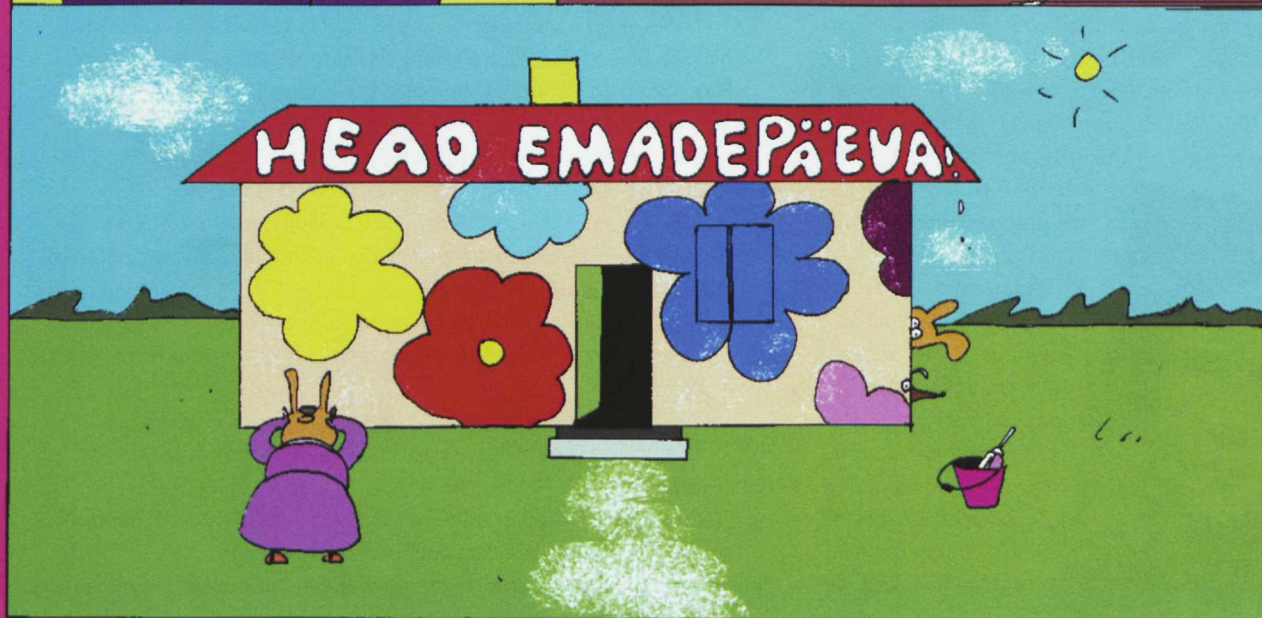

r
a
h
n
n
u

reetmängel - juuse

huvitav....kella järgi peaks
juba valge olema...?????

Kirjanik, kes tantsis balletti

Olin lapsena lugenud mitmeid Aino Tigase raamatuid ning lastelehes ka ta pilti näinud ja arvasin, et tegu on hästi pika ja sihvaka naisega. Aga Ainoga kohtudes avastasin, et ta oli õige väike ja õbluke. Olin lastekirjanikest üks noorimaid, kui käisin koos kolleegidega Aino Tigase-Elar Kuusi kodus juubelivõileibu söömas. Võileivad olid 70. – 80. aastatel üsna tavaline sünnipäevatoit – eriti, kui korraldati nn lahtiste uste päevi, mil ei võinud iial teada, kes kõik võivad kohvile tulla. Ega olnudki tähtis kõht punni süüa, vaid ikka sõpradega juttu ajada!

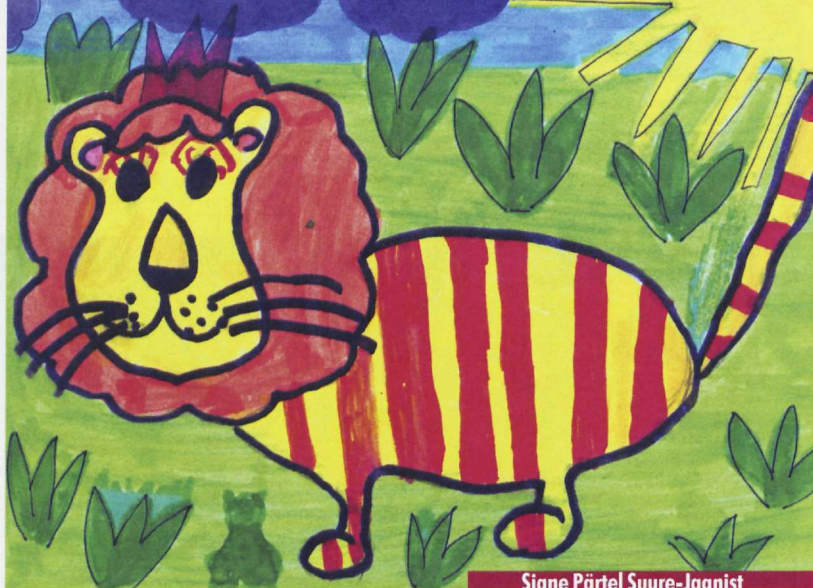
Kui võileivaliivad olid tühjaks saamas, läksin kööki Ainole appi uusi tegema. Oi, kui palju põnevaid lugusid jõudis kirjanik selle ajaga pajatada: enda ja oma vanema õe Leida lapsepõlvemängudest, “Looduse” kirjandusvõistlustest, kus nad mõlemad auhindu noppisid, saarmast, kelle elukäigust nad koos Elar Kuusiga raamatu kirjutasid... Ja äkki tõstis pisike, süsimusta sasipeaga kirjanik käed graatsiliselt pea kohale ning tõusis varvastele.

“Baleriin olen ma ka olnud!” ütles Aino selgituseks, puhkes heledasti naerma ja jätkas põrandaleiva viilutamist. See oli mulle suureks üllatuseks, et sõja eel ja järel töötas kirjanik Vanemuises balletitantsijana ja Tallinna Noorsooteatris näitlejana. Aino lubas mulle kõigest pikemalt kõnelda, kui teinekord on rohkem aega.

Aga kahjuks seda aega ei tulnudki... Jäeb üle ainult loota, et keegi eakamatel lastekirjanikest kirjutab nii tema kui teistegi kolleegide kohta mälestusi. Aino Tigase (12. V 1912 – 12. X 1991) raamatuid tasub aga raamatukogust laenutada kõigil, kes tunnevad huvi selle vastu, kuidas lapsed pool sajandit tagasi elasid. Eriti soovitaksin saarma-raamatut “Meie Ott” ja “Siledaid ja karvaseid”, millest pärineb siin avaldatud lookegi.

Leelo Tungal

Siine Päritel Suure-Jaanist

Lõvi

Aino Tigane

Kinos – muidugi üksnes lasteetenduste puhul – oli piletikontroll ja platsinäitamine laste endi käes. Selle pühapäeva hommikuks, kui Aafrika filmi lubati näidata, usaldas õpetaja korra valvamise tähekesele, kuhu ka Ulvi kuulus. “Proovige, kas saate hakkama.”

Nemad ei peaks hakkama saama! Värsked ametimehed pidasid nõu oma juhi, VI klassi poisi Rassiga. Too mõtles veidi: “Oot-oot...” Ja soovitas: “Ükskõik, mis eksimist publikul juhtub, teie käituge lahkelt. – Ulvi, hoia sinagi oma särtsu tagasi!”

Kinokülatajad saabusid esiti ükshaaval, siis salguti. Kuni Eerik neid uksele kumardusega vastu võttis, teraseil silmil pileteid kontrollis, laskis arglik Maia ta kõrval vähemalt nägu lahkusest särada. Juhan, nii tähtsal puhul fotoaparaat kaasas, juhatas, kus on puhvet. Kui kenasti ta seda tegi, selgub kas või tõigast, et tunglemine leti ümber aiva kasvas. Pärast oli poisil tükk tööd magusalutsutajate manitsemisega: “Minge ikka filmi vaatama!”

Saalis koha näitamise olid endile kaubelnud Liis ja Ulvi. Siin võis oletada ääretut segadust platside ülesleidmisega, näe, kui palju toole. Paar tütarlast tammusidki kohmetult edasi-tagasi.

“Palun, teie kohad on seal,” hüppas Liis appi.

Jah, temal vedas. Seevastu vasemas saaliservas, kus Ulvi ootel seisis, saadi kiuste kätte ka need platsid, kus numbrid kustunud.

“Tühja,” ei langenud Ulvi tuju veel, “küllap mindki vaja läheb.” Ta jälgis pilguga istujaid: ehk pillab keegi kindad põrandale? Või kaotab pileti? Või tahab küsida, mis film tuleb.

Ei midagi taolist. Juba saal pimenes... Ahaa, ometi! Üks poiss on unustanud oma küllalt kõrge peakatte ära võtta. Ulvi hüüdis: “Ole hea, müts maha!”

Poiss ei tõstnud sõrmegi. Ulvi lähenes: “Mis sulle öeldi?”

Et poiss ikka end ei liigutanud, katkes Ulvi kannatus. Ta pöörutas: “Kas oled kurt või? Müts maha!”

Saalis puhkes rõkkav naer. Poiss käänas näo Ulvi poole, nüüd sai selgeks: see polnud müts ta peas, vaid kohevil juus!

Niigi Ulvi üle naerdud, tegid omad sõbrad asjast veel suurema numbr. Kui saal täiesti pimedaks läks ning lõvi ekraanile ilmus, tõnkas Liis teda: “Kuula, Ulvi, koguni lõunamaa lõvi ei mõirga nii kõvasti kui sina!”

Rott, kes õppis olema söber

Anna-Magdaleena Kangro

Rott Rotiste, pärit Ratlandist, Ratesburgist, kõige pikema sabaga ja – üllatus, üllatus – jätkuvalt endast iga päevaga aina paremal arvamusel, elas siiani Jõhvis ühe toreda perekonna juures. Enam ma seda perekonda nii väga tavaliseks ei nimetaks, sest pere, mis sisaldab endas Rotti, ei saa lihtsalt väga tavaline olla. Igatahes kulges elu selles kodus harilikult, vana rada mööda, see tähendab Roti ümber. Muidugi oli selline elu harilik vaid tollele perekonnale, mõne teise pilgu läbi oleks see tundunud olevat kaugel normaalsuse piirist. Igatahes.

Ühel alguses täiesti tavapärasena näival päeval, mil kogu pere oli kas koolis või tööl, toimetas Rott oma tavalisi toimetusi. See tähendab – surfas internetis, ajas juttu oma sõbra arvutihiirega, püüdis metsasarvel mõne viisijupiga maha saada (enamjaolt katkes Roti kannatus selle tegevuse juures üsna varsti ning metsasarv jäeti üksinda pikki pause harjutama, oli ju teada, et ega Rott oma kannatlikkusega just eriti ei hiilanud) ja luges loomulikult üle kõik rosinakommid, oma erilised lemmikud. Selle viimasega see meie Rott parasjagu tegeleski, õigemini oli tegelnud juba kenakese tunni. Mitte et Rotil rosinakomme nii ilmatuma palju oleks olnud. Ei, asi oli hoopis selles, et Roti pisikene peakene ei jaganud veel eriti hästi matemaatikat. Seal ta siis istus ning juurdles, et kas äkki rosinakommidel on võime ära aurata või hoopis pooldudes paljuneda. Miski muu lihtsalt ei saanud tema meelest seletada seda, et neid alguses poole vähem oli olnud ning pärast jälle kenake kogus juurde siginenud. Roti sügava arutlemise selle tema meelest väga suure ja tähtsa probleemi kallal katkestas

telefonihelin ning kuna ta ei suutnud enam nagunii ühtegi “rosinakommi teooriat” välja mõelda, timberdas Rott vastama.

“ALLO, ALLO, SIIN ROTI TELEHVON, MIS TE TIRISETE SEALI?” ütles Rott tavapärasest valjemini, kui mitte kasutada sõna “röökis”. Seda ei teinud ta mitte seetõttu, et tema kuulmisega midagi korrast ära oleks olnud, vaid Roti meelest pidi selleks, et sõnad mööda toru teise otsa jõuaksid, neil ikka suur jõud taga olema. Tihtipeale tavatses ta “televonitorusse” isegi puhuda, et jutule hoogu juurde anda.

“PAKK? ROTIKESELE VÕI???” See esimene sõna Rotile meeldis. Igasugused pakid olid Rotti alati paelunud. Isegi kui nende sisu suurt huvi ei pakkunud, oli juba ainuüksi selle väljaurimine kohutavalt põnev. Igatahes vajutaski Rott nupule, mis avas alt välisukse ning üsna pea heliseski uksekell. Sisse astus postikuller, kes pani maha suhteliselt pisikese aukudega paki. Onul oli väga kiire ning Rott ei jõudnud tema käest isegi järele pärida, mis pakiga tegu. Aga nagu juba öeldud, oli Roti jaoks üks põnevamaid tegevusi ise paki sisu järele uurimine.

Rott oli just paki kallale kargamas, kui ta järsku tardus. Keegi krabistas ja see krabin kostus just sellest karbist, mis Roti ees seisis. Mõne hetke aru pidanud, nihkus ta aeglaselt pakile lähemale. Lõpuks ületas uudishimu hirmu ning Rott piilus ettevaatlikult ühest avausest sisse, kuid sekundi mürdosa jooksul oli ta paki juurest kohe jälle kadunud. Nimelt vaatas august vastu kellegi pisike roosa nina ning õige varsti hakkas kostma ka vaikset haledat ruigamist. Rott poleks parema meelega seda pakki ise avanud, kuid kuna pere kojutulekuni oli veel kenakesti aega ning Rotikese uudishimu hakkas juba

lausa sabaotsast välja tulema, ei mällanud ta oodata. Nii ta siis võttiski kogu oma pisikese julguse kokku, pusis nõõri lahti ning avas karbi.

Ja nüüd jäi Rott, moki tõllakil ning silmad suured kui juustukerad, nagu paigale naelutatult karbi sisemusse jõllitama. Seal vaatatas talle vastu junnjalgadega, kahe musta silma ja roosa ninaga ruigav karvapadi. Kui keegi sellel hetkel oleks Rotilt näiteks tema nime küsinud, poleks ta vastata osanud. Kõik muu oli tema peast justkui minema pühitud ning seal vasardas ainult üks küsimus: "Kes, rotisaba nimel, see veel on???"

Rott märkas alles siis liigutama hakata, kui pisike olevus karbist välja vupsas ning ümbrust uudistama asus. Enam Rotil kartmiseks aega ei olnud. Kiiresti vudis ta sõber arvutihiire juurde ning hakkas kähku internetist võõra eluka kohta infot otsima. Tänu sõbra abile oligi õige pea vajalik lehekülg leitud.

Pilte oli seal üleval palju, aga see, mis piltide alla oli kirjutatud, jäi pingutustele vaatamata Rotile arusaamatuks. "R" täht oli ainuke, mida ta sellest sõnast kindla peale ära lugeda suutis, aga kõik ülejäänud kippusid omavahel pidevalt sassi minema. Isegi sõber arvutihiir, kes oli oma kannatlikkuse juures Rotile parim sõber, ei suutnud seda aina segasemaks muutuvat podinat kauem kuulata ning ütles Rotile viimaks ette: "MERISIGA?!"

Midagi nii jaburat polnud Rott kunagi kuulnud. Meri ja sigal Meri võrdus Rotile veega, mis omakorda võrdus vanniskäimise ja see oli asi, mis Rotile erilisel vastukarva käis. Ja siis veel sigal! Rott polnud jõudnud tähele panna küll ei kärssnina ega rõngassaba, aga ta pani selle oma jahmatuse arvele.

See pidi olema kohutav eksitus. Rott leidis, et saadeti tuleb kiiremas korras tagasi kokku pakkida ning saata oma õigele adressaadile. Kes see peaks olema, ei osanud ta välja mõelda, sest kellel ometi võiks olla vajadus mingi veelembelise ruigava eluka järele? Siis otsustas ta, et parim võimalus on sokutada pakk kuhugi naabrite ukse taha ning sel viisil tülikast saadestisest vabaneda. Kindlasti oligi postikuller lihtsalt korteriuksuga eksinud!

Mõte oli hea, kuid selle teoks tegemine osutus ilmvõimatuks. Väike karvapall krabistas mõõda kapitaluseid ega mõelnudki oma karbimajja tagasi pöörduda.

Kui pereliikmed öhtul koju jõudsid, leidsid nad eest ühe pahura ja mossitava kuju, kelle meelehärm veelgi suuremaks muutus, kuna nüüd selgus kogu loo tõde. Nimelt tahtis pere teha Rotile väikest üllatust ning saata talle sõbra, kes pikkade tööpäevade jooksul seltsiks oleks. Esimese vapustuse üle elanud, marssis Rott kõigepealt oma vähest varandust kokku pakkima, sealjuures valjuhäälselt kuulutades, kuidas tema suhtes on jämedat tänamatust üles näidatud. Sest kuidas võis üldse tulla kellelegi pähe tuua majja veel mõni loom, kui selles majas elas Rott!!! Roti arvates pidi selline perekond pidama ennast peaaegu et kõigevägevama poolt väljavalitute sekka.

Selgitused ei aidanud. Rott lõpetas küll pakkimise, sest

Ja nüüd jäi Rott, moki tõllakil ning silmad suured kui juustukerad, nagu paigale naelutatult karbi sisemusse jõllitama.

nagunii mahtusid ta pisikesse seljakotti ainult pooled rosinakommid ning maha ei saanud ta ju ometigi ülejäänuid jätta, aga sellest õhtust peale särises majas elekter.

Kõik olid Roti meelest tema vastu. Väikese ruigamiga tegeldi üleliia palju, talle osteti isegi oma isiklik maja! Roti pahandas, et pereliikmed merisea puuri puhastasid. Temal kästi ju ometi alailma enda järel koristada! Ja ühel öhtul, kui kõik koos telekat vaatasisid, sealhulgas ka sülle võetud ruigam, sattus Roti saba talle ette ning harjumuspäraselt püüdis sigudik seda natuke näksida. Oli see vast solvang! Kuid arusaamatuks jäi, et vaatamata Roti pingutustele, näitas sigudik tema vastu jätkuvalt üles sõbralikku uudishimu ning otsis seltsi. Päh, igavene lipitseja!

Pärast pikki vaenulikke nädalaid, kui pere oli juba täiesti lootust kaotamas, tuli ootamatu lahendus...

Rott istus tavapäraselt mossitades õhtusöögilaua juures ning põrnitses oma taldrikut. Ta ei suutnud aru saada, miks ei võiks kunagi alustada magustoidust ja supi või prae üldse vahele jätta. Ning siis veel need vastikud juurikad! Kellele võis selline asi maitseda? Ometi ei lubatud teda enne laua juurest minema, kui porgandid ning kapsad söödud. Vahetevahel õnnestus Rotil oma juurvili vaikselt kõrvale sokutada, nii et enam ei üllatunud keegi, kui lillepotis kasvas poolik porgand või kapsaleht oli raamatu vahel järjehoidjaks. Sel öhtul hiilis ta oma taldrikuga taas peidukoha poole, kuid kuuldes samme, ehmus ning viskas taldrikul olevad porgandid otse läheduses olevasse puuri. Muidugi jäi see tegu talle südamele kripeldama, sest loo ilmsiks tulles oleks ta saanud rohkesti pragada ning, mis veelgi hullem, kindlasti oleks merisiga haletsetud ning veel rohkem nunnutatud. Rott hiilis hiljem puuri juurde, et oma loo tagajärgi likvideerida. Suur oli tema üllatus, kui porgandikangide asemel leidis ta eest rahuololevalt muhverdava sea. Rotis hakkasid võitlema vastandlikud tunded. Ühelt poolt ei suutnud ta kuidagi leppida selle ruigava elukaga, kes oli tunginud tema territooriumile, kuid teiselt poolt oli päästnud ta tääbarast olukorrast ning tegelikult oli ju päris armas.

Sellest õhtust alates hakkas sigudik Roti silmis aina rohkem plusspunkte teenima. Rõõmsalt krõbistas ta Roti toodud juurikaid ning isegi ülejäänud pereliikmed ei pannud seda pahaks. Ja kuigi Rotile jäi arusaamatuks, kuidas keegi võib maiustada kuiva heina kallal, oli ta rahul sellega, et sigudik ei ohustanud tema rosinakomme.

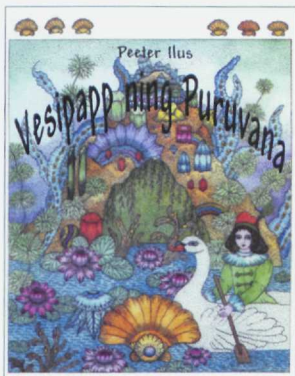
Tasapisi hakkasid nad oma argipäevi ühiselt veetma ning Rott leidis, et vahetevahel on ju isegi päris lõbus meriseaga peitust mängida ning arvutihiirele vahelduseks kellelegi teisele oma suurejoonelist elulugu jutustada.

Tänu pisikesele ruigamile juhtus võib öelda et lausa seitsmes maailmaime, sest mõnikord võttis Rott vabatahtlikult hambusse mõne kapsalehe ning krõbistas seda siis sõbralikult koos seaga. Sest tegelikult olid nad mõlemad ju närilised.

Noore Puruvana värviline maailm

Kirjastuse Penikoorem väljaandel ilmunud **Peeter Ilusa** "Vesipapp ning Puruvana" on üks neist raamatuid, milles pil-tidel on niisama suur osakaal kui tekstil. Ometi pole tegu mudilaste-raamatuga, vaid hoopis isevärki maailma minekuga. **Maara Vindi** kaunitel värvilistel illustatsioonidel on inimesi, linde, loomi ja lilli, kes ja mis elavad omaette elu, kuid samas ei saa üksteiseta hakkama. "Vesipapp ning Puruvana" sobib kingiks ka suurematele lastele ja küllap ka emadele, kellega koos on lastelgi tore lilled, liblikate ja mõtiskluste maailmas rännata.

Kaarel teab ja räägib teistelegi

Tõnu Seero raamatus "Kaarli lood" on palju väikesi jutte ühe vallatu poisi igapäevaelust. Kaarel

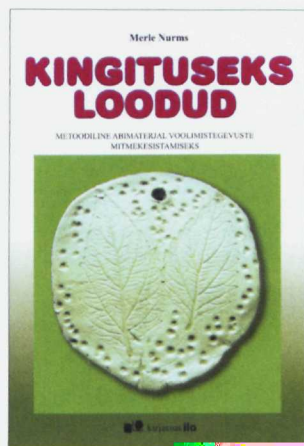
Karupere koolitab mudilasi

Kuulo Kutsari "Mõmmikute arstilkäik" sisaldab samuti õpetuseiva: tegemist on karuperega, kelle kaksikutest lapsed Pätsu ja Ott viiakse esimest korda arsti juurde tervist kontrollima. Selle jutu kaudu saavad mudilased teada, miks tuleb arsti juures käia ja kuidas seejuures käituda. Raamatu mõnusate mõmmikupiltide autor on kunstnik **Ülle Meister**. Mõmmiraamatu esmatrükki hinnati aastate eest Nukitsa auhinnaga, oma ajakohasust pole raamat aga kaotanud tänini.

Kuidas rõõmustada sõpru?

Kellele meeldib sõpradele ja sugulastele oma kätega vahvaid kingitusi valmistada, neile kulub marjaks ära **Merle Nurmsi** raamat "Kingituseks loodud", millest võib leida rohkesti kingi-ideesid. Nii mõnegi uhke pildi, ehte või mänguasja meisterdamiseks polegi peale paberi, liimi ja osavate käte suurt midagi tarvis. Suurematele õpetab autor seda, kuidas saepurust, savist või plastiliinist teha ainu-

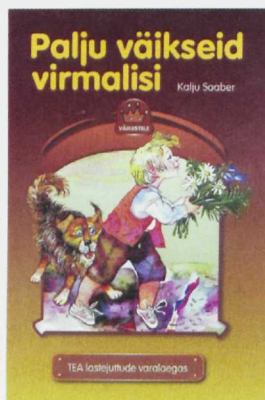

Kingituseks loodud on raamat, mis annab sulle palju ideid, kuidas valmistada kingitusi sõpradele ja sugulastele. Raamatus on palju erinevaid ideid, mis saad valmistada kodus. Raamat sisaldab ka palju fotosid, mis näitavad, kuidas kingitused on välja näinud. Raamat on väga huvitav ja kasulik. Soovitan seda kõigile, kes soovivad valmistada kingitusi sõpradele ja sugulastele.

Vikerkaarest ragulkani

Kalju Saaberi "Palju väikseid vikerkaari" on jutukogu, milles kõneldakse nii uutest kui ka vanadest asjadest ja nähtustest. Ega iga laps ole vakkigi näinud, ja üha vähem leidub neid, kes oskaksid ragulkat teha. Saaberi jutu järgi õnnestub ehk mõnel see vanaaegne relv valmis teha?

...

Mikk kooris ise kadakapuust hargi ära. see lõhnas nii põnevalt. "Nüüd läheb meil vaja kummi ning tükikest ehsat nahka, siis ongi sinu kada valmis," seletas isa Lembit. vanast jalgratta õhukummist võis ribasid lõigata palju tahad, leiti ka pehme nahatükk. Surud kivi sinna sisse, venitad kummi pingule ja juba ta lendabki, see süütu kivike.

Kuidas "süütu kivikesega" edasi tegutseti, sellest saad teada juba kirjastuse TEA kaudu ilmunud raamatust. Vikerkaarelised pildid joonistas juttude juurde Ivi Raudsepp.

Metsas, linnas, loomaaias

Kirjanik Harri Jõgisalu on pikki aastaid ka õpetajaleiba söönud, küllap seepärast peitub tema juttudes enamasti ka väike tarkusetera. Kirjaniku uusim raamat "Linnavarblane maal" sisaldab lühemaid ja pikemaid lugusid loodusest ja loomadest. Enamjagu neist tunduvad olevat tõestisündinud lood, kuid mõnest leiab lugeja ka mõistukõnet. Nagu järgmisest jutukesestki.

Sipelgas ja tigu

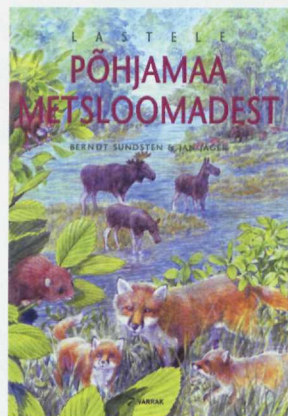
Sipelgas naeris tigu laiskuse ja venimise pärast.

"Vaata, kuidas mina! Kannan pesa tarvis palki ja jooksengi veel!"

"Mis sa oma pesast kõrshaaval kannad! Võta minu moodi kõik korraga kukile ja katsu, kas sa siis paigastki saad!" kostis tigu, upitas koja paremini selga ja rühkis rahumeeli edasi.

Uruhiirest ilveseni

Kirjastuselt Varrak on ilmunud vahva loomaraamat: Berndt Sundsteni ja Jan Jägeri "Põhjamaa metsloomadest". Selles rikkalikult illustreeritud raamatus kõneldakse nii meilegi tuttavatest siilidest, põtradest ja ilvestest kui ka kabehirvedest, muskusveistest ja põhjapõtradest, keda meie metsades ei kohta. Tore on see, et lisaks igasugustele põnevatele faktidele antakse lugejale teada ka kõigi loomade pikkus, kõrgus, kaal ja eluiga. Kas pole kummaline, et näiteks hunt elab looduses 3 – 4 aastat, vangistuses aga kuni 16 aastat? Hundilt endalt ei tasu vist küsida, kumba elukeskkonda ta eelistaks...

Pisikestele printsessidele

Monika Finsterbuschi ja Burkhard Nuppeney "Printsess Lillifee" peidab oma sädelevate triibukaante vahel muinaslugu tillukesest haldjaprintsessist Lillifeest, kes aina sõprade eest hoolitsedes unustab endale ballikleiti hankida. Aga headus ei jää kunagi tasumata, ning hiir Clara, siga Pupsi ja teised loomakesed võtavad nõuks haldjakest aidata. Et väike lugeja enastki printsessina saaks tunda, selleks antakse raamatuga kaasa ka kena roosiline hõbekroon – mis siis muud, kui mine aga ise ka ballile! Raamatu tõlkis Mari Eerme ja kirjastas Varrak.

Kukk, kellest tasub eemale hoida

Kirjastuselt Odamees ilmus Mati Sooniku raamat "Punane kukk", mis sisaldab mudilastele mõeldud õpetlikke lugusid. Punane kukk pole nimelt mingi lõbus kireja, vaid hoopis tulekahju sümbol. Kas kukele endale see meeldib, see on iseasi. Kuid lasteialapsed saavad raamatu kaudu teada, missugused ohud varitsevad tikkudega hooletul ümberkäimisel, gaasipliidi juures ja laagrilõkke tegemisel. Raamatust leiab ka mõistatusi, vanasõnu ja sisekaanel koguni väikese lauamängu.

Hendrik Sal-Salleril on peatselt ees Eurovisioonile minek. Tänavu toimub lauluvõistlus meie päris lähedal, Helsingis, ja loodetavasti elab ka kohalik publik eesti laulule kaasa: sai ju Hendriku bänd Smilers naeratuse suule ja tuule tiibadesse just Soomes!

Algul oli tegu rohkem soome kui

eesti ansambliga, aga praeguseks on Smilers "eestistatud", ütleb Hendrik. "Tegelikult on 2007 meie omamoodi juubeliaasta – 1997. aastal hakkasime Eestis esinema, enne seda mängisime peamiselt Soomes ja siia sai sõidetud paar korda aastas."

Aga bändi nimi pole ei soome- ega ka eestipärane, vaid selline naeratavalt ingliskeelne?

"Smilersi nimi on minu ja tollase bassimehe pandud – võtsime selle ühe meie lemmiku Rod Stewarti plaadilt. Meie esimesed plaadid "Smilers" ja "Take Five" on samuti Soomes tehtud. Eestis sai tollal koos Gunnar Grapsiga ühes ETV tele-shows mängitud Grapsi "Valgust", selle esituse lint peaks praegugi raadios alles olema... Nüüdseks on meil ainuüksi eestikeelseid plaate oma 6 – 7 tükki, ingliskeelsed peale selle."

Ka Eurovisiooni võistlustaul "Partners in Crime" on ingliskeelne?

Jah, selle sõnad kirjutas mu kallid kaasa Berit, ja võimalik, et tulevikus teeb ta laulule ka eestikeelse teksti. Üle-euroopalisele võistlusele tasub aga minna ikka sellise tekstiga, millest kõik kuulajad aru saavad. Iseasi oleks, kui kõik esinejad laulaksid omakeeli – kuigi siis oleks teadagi ingliskeelsetel lauljatel kõva edumaa... Aga Gerli Padar on minu meelest selle laulu jaoks parim esitaja, nii et eks näis, kuidas läheb.

Meie mõlema jaoks on lauluvõistlus põnev, aga seda ma nüüd küll ei arva, et Eurovisioon minu edasist elukäiku kuidagi mõjutaks. Lähme vaatame, mis toimub!

Kas muusiku tee mõlkus mõttes juba lapsepõlves või oli huvi ka mõne teise elukutse vastu?

Isa-ema olid mul küll mõlemad muusikud, aga ega nad mind vägisi muusika juurde ei sundinud – ses mõttes oli mul nii-

õelda õnnelik lapsepõlv. Kui mul tuli tahtmine muusikaga tegelda, siis suunati mind muusikakeskkooli klaverit õppima, aga kui paari aasta pärast tundsin, et enam ei jaksa ega taha, siis polnud erilist probleemi, et kooli vahetasin: läksin Tallinna 10. Keskkooli. Klaverist käisin pikki aastaid laia kaarega mööda, kuigi praegu juba mõtlen, et oleks ikka võinud õppida... Aga kui mul tekkis huvi kitarrri vastu, siis aitasid isa-ema mul saada mõned kitarritunnid Ain Vartsi juures – mulle meeldis see, kuidas ta Propelleris mängis! Hiljem õppisin ise edasi – ikka bänditegemise mõttega. Ühel isetegevusüritusel torkasin silma vanemate klasside kuttidele, kes mind kooliansambliisse kutsusid. Algul mängiti ikka muude bändide lugusid, aga mina tahtsin kohe ikka ise laule teha. Oma esimese loo "Kaugõpe" kirjutasin Hando Runneli luuletusele – tollal oli moes luulekogudest laulutekste otsida. Meie bänd sai Generator M-i nime all päris tuntuks.

Keskkooli ajal sai ka luuletusi kirjutatud, nüüd teen ainult laulutekste – ja enamasti ikka nii, et enne on meloodia ja siis mõtlen sellele sõnad juurde.

Muid elukutseid? Olen olnud ka helitehnik ja paar aastat isegi Helsingis plaadipoes müüja, aga muusiku töö on minu jaoks ikka see kõige õigem. Eks ma väiksest peast tahtsin ikka ka autojuhiks saada – jah, kui aus olla, siis olen seda tööd saanud ka vahel lausa tühimuseni teha!

Kas teate, et Smilersi viimane plaat "Õhus on" ilmus kõigepealt mobiiltelefonidesse ja alles siis plaadipoodidesse? Ega Hendriku ja Smilersiga fännidel igav ei hakka – ikka oskavad muusikud midagi erilist välja mõelda. Peame siis kõik Eurovisiooni lauluvõistluse ajal põialt, et suur zürri oskaks Hendriku, Gerli ja teiste eestlaste võidulaulu erilisust vääriliselt auhinnata!

Tänavuse esikoha võitja, Jõhvi Gümnaasiumi õpilane Laura Raag koos Ann ja Ants Roosiga.

Sten Roosi muinasjutuvõistlus – 15. aasta!

Steni muinasjutuvõistlus on nüüdseks saanud juba vanemaks kui paljud meie lugejad! On ikka vahva tõdeda, et koolilaste fantaasialend on jäänud lennukaks ja ka koosaga osatakse muinasjutulisena kujutada!

Kui Ann ja Ants Roos oma poja Steni mälestusvõistlust alustasid, ei osanud nad arvatagi, et sellest saab nii pikaajaline traditsioon. Eesti Lastekirjanduse Keskus ja Hea Laps on olnud selle võistlusega kaasas algusest peale ja tore on leida parimate muinasjutuvestjate seas ikka ka meie kirjalapsi!

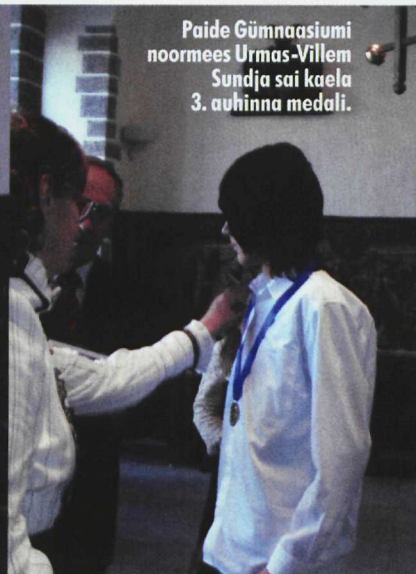
Marianne Sokk Pukast on ka Hea Lapse viljakas kaastööline.

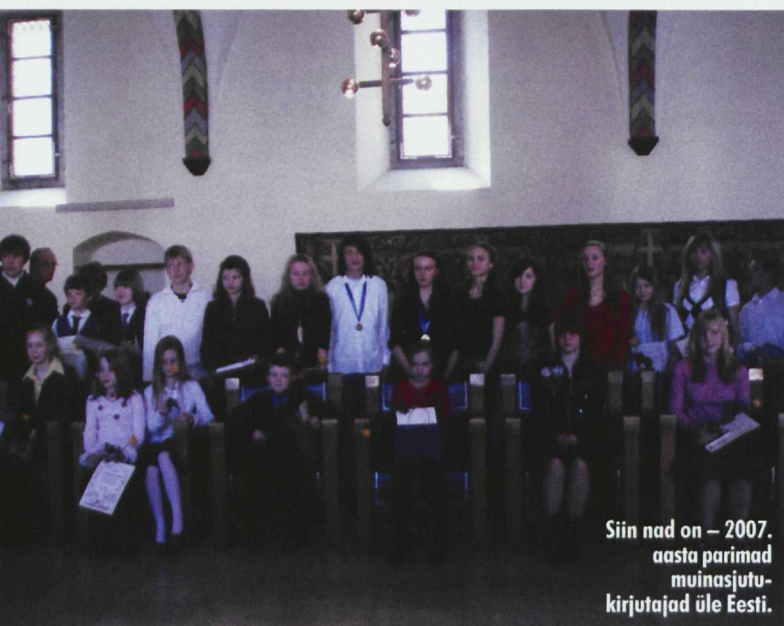
Aana-Liisa Kaste Jõgeva Ühisgümnaasiumist võitis "Kandiliste munadega" Hea Lapse tüdrukuauhinna.

Helga-Johanna Kuusler oli üks neist õige mifmest Kivimäe/Põhikooli õpilasest, kes Tallinna Raekejast auhinna kaasa viis.

Paide Gümnaasiumi noormees Urmas-Villem Sundja sai kaela 3. auhinna medali.

Siin nad on – 2007. aasta parimad muinasjutukirjutajad üle Eesti.

Leelo Tungla fotod

Balletikool ootab uusi õpilasi!

Jälle on kevad ja jälle lõpetab Tallinna Balletikooli järjekordne lend noori balletiartiste. Veel enne alustatakse uute õpilaste vastuvõttu ja praegu on just paras aeg noortel balletihuvilistel seada sammud Toompeale, et ennast kirja panna sisseastumiskatsetele. Kooli õppima asumiseks on vaja läbida konkurs, millele pääsevad praegu 4. klassides õppivad poisid ja tüdrukud. Balletikoolis jätkub hariduse omandamine 5. klassist. Õppetöö on tasuta. Kooli lõpetajad saavad balletiartisti kutse ja omandavad keskhariduse.

Senise 60 tegevusaasta jooksul on kooli lõpetanud mitusada artisti. Lisaks Estonia ja Vanemuise teatritele võib Tallinna Balletikooli endisi õpilasi näha ka Londoni, Berliini, Zürichi, San Francisco ja teiste linnade teatrilavaladel. Täpsemat informatsiooni Tallinna Balletikoolis õppimise kohta saab kooli kantseleist telefonil 6443 387.

LEGO**CITY****UUS****UUS LEGO CITY® TULETÕRJEJAAM**

- Uus tuletõrjejaam kangelaslike tuletõrjujatega
- Garaažiuksed avanevad – kiirusta appi tuld kustutama!
- Suur tuletõrjevõrk – nool tõuseb kuni 39 cm kõrgusele
- Tuletõrjealikul on oma kilre maastur

Mitut tuletõrjujat näed sa siin lehel?
Õige vastus tähistab ristiga.

 4 11 16

Nimi: _____

Aadress: _____

Saada talong enne 5. juunit toimetuse aadressil:
Hea Laps, Harju 1. Tallinn 10146.
Õigete vastuste saatjate vahel loosime välja
auhinnad Rekatolt!

PE^B_{2.1378} 2007,5

Jincy Bling

my scene™

Tropical Bling

**EKSOTILISED, SÄRAYAD
MY SCENE NUKUD!**

Maaletooja: Rimonne Baltic OÜ